

India

راهنمای فارسی سفر به هند

راهنمای فارسی سفر به هند

ارمغان آفاق ایرانیان

فهرست مطالب

پیشنهاد می‌کنیم صفحات کتاب را به ترتیب مطالعه کنید. اما اگر به دنبال موضوع خاصی هستید، می‌توانید با کلیک بر روی هر یک از گزینه های زیر وارد صفحه مربوط به آن شوید. در بخش انتهایی همه صفحات بخش بازگشت به فهرست مطالب وجود دارد، که با کلیک بر روی آن به این صفحه باز خواهید گشت.

۱ - اطلاعات عمومی هند	۲ - شهر دهلی	۴ - شهر آگرا	۶ - شهر گوا
نگاهی به هند	نگاهی به دهلی	نگاهی به آگرا	نگاهی به گوا
تاریخچه	تاریخچه	تاریخچه	تاریخچه
پول و اقتصاد	حمل و نقل	حمل و نقل	حمل و نقل
جغرافیا	آب و هوا	آب و هوا	آب و هوا
آب و هوا	مراکز خرید	مراکز خرید	مراکز خرید
فرهنگ مردم	پیشنهاد سفر	جاذبه های تفریحی و گردشگری	جاذبه های تفریحی و گردشگری
زبان	جاذبه های تفریحی و گردشگری	غذا	غذا
جمعیت	غذا		
ادیان			
چشن ها و تعطیلات رسمی	۳ - شهر بمبئی	۵ - شهر کلکته	۷ - بخش های دیگر
روش های مختلف مسافرت	نگاهی به بمبئی	نگاهی به کلکته	تماس با ما
جاذبه های گردشگری	تاریخچه	تاریخچه	
خرید کردن	حمل و نقل	حمل و نقل	
نکات ایمنی مهم به هنگام مسافرت	آب و هوا	آب و هوا	
اقامتگاه های گردشگران	مراکز خرید	مراکز خرید	
غذا و آداب و رسوم غذا خوردن در هند	چشنواره ها و رویدادها	پیشنهاد سفر	
	جاذبه های تفریحی و گردشگری	چشنواره ها و رویدادها	
	غذا	جاذبه های تفریحی و گردشگری	
		غذا	

به هندوستان خوش آمدید

نگاهی به هند

هند یا هندوستان با نام رسمی جمهوری هندوستان کشوری در جنوب آسیا است که پایتخت آن دهلی نو است. هند از شمال باختری با پاکستان؛ از شمال با چین، بوتان، نپال و تبت؛ و از شمال خاوری با برمه و بنگلادش همسایه است. همچنین هند از باختر با دریای عرب، از خاور با خلیج بنگال، و از جنوب نیز با اقیانوس هند مرز آبی دارد.

پهنای هند ۳,۴۰۲,۸۷۳ کیلومتر مربع (هفتم در جهان، ۲۰ برابر ایران) است. بیشتر سرزمین هند پست و هموار است و رشته‌کوه هیمالیا که در شمال کشور قرار دارد باعث شده است که رطوبت و ابرهای باران‌زا به شمال آسیا نفوذ نکند و در نتیجه هند کشوری پرباران و مرطوب و دارای خاک بسیار حاصلخیز است. این موضوع باعث شده است که این کشور بتواند جمعیت بسیاری را در خود جای دهد.

جمعیت هند ۱,۲۱۰,۱۹۳,۴۲۲ نفر است که دومین کشور پر جمعیت دنیا پس از چین به شمار می‌آید. بندر بمبئی (مومبائی) با جمعیتی نزدیک به ۱۴ میلیون تن، پرجمعیت‌ترین شهر هند است. هند بیش از سی و پنج شهر بزرگ با جمعیت بالای یک میلیون تن دارد. بمبئی (مومبائی)، دهلی، کلکته، مدرس، بنگلور، حیدرآباد، آگرا، میسور، جی‌پور، گوا، پونا، بویال، تریواندروم، سورات، کانپور و احمدآباد از شهرهای مهم این کشور پهناور هستند.

هند دارای تاریخ و فرهنگ بسیار کهن و پربراری است که به ۳۰۰۰ سال پیش از میلاد می‌رسد. هند سرزمین نژادها، زبان‌ها، آیین‌ها، و فرهنگ‌های فراوان و گوناگون می‌باشد. در هند صدها زبان و هزاران گویش و لهجه وجود دارد. علاوه بر دو زبان هندی و انگلیسی که در قانون اساسی این کشور زبان رسمی اعلام شده است. ۲۲ زبان دیگر در یک یا چند ایالت موقعیت زبان رسمی را دارند.

طی ۸۰۰ سال تسلط فارسی‌زبانان یا ایرانیان بر هند، این کشور از فرهنگ ایران و زبان فارسی تأثیر بسیاری پذیرفته است. زبان فارسی در دوره غزنویان به هند راه یافت و با فرمانروایی دودمان گورکانیان هند زبان رسمی شد. زبان فارسی هند شاعران بزرگی همچون بیدل دهلوی، و امیر خسرو دهلوی و دستگاه شعری سبک هندی را در خود پروراند. زبان فارسی تأثیر فراوانی بر زبان‌های هند به‌ویژه زبان اردو گذاشته است. زبان فارسی پیش از آنکه هند مستعمره انگلستان شود (سده ۱۹ میلادی)، دومین زبان رسمی این کشور و زبان فرهنگی

و علمی به‌شمار می‌رفت.

بارگشت به فهرست مطالب

تاریخچه

پیشینه حضور انسان در شبه قاره هند به دویست تا چهارصد هزار سال می‌رسد. اما اولین تمدن به معنای واقعی در این سرزمین، تمدن حوزه رود سند با قدمت نزدیک به سه هزار سال است که با تمدن شهر سوخته در ایران همزمان بوده و با آن مرادوات نزدیک داشته است و تقریباً پس از ورود آریایی‌ها بین سال‌های ۲۰۰۰ تا ۱۸۰۰ پیش از میلاد، هر دو از بین رفته‌اند.

ورود آریایی‌ها به هند در فرهنگ، دین و ادبیات و نظام اجتماعی این سرزمین بسیار تأثیرگذار بوده است. از جمله می‌توان به شکل‌گیری زبان سانسکریت، تدوین متون مقدس هندو و پیدایش سیستم طبقاتی جامعه هند اشاره نمود. اولین امپراتوری در هند با حکومت دودمان موریای بین سال‌های ۳۲۶ تا ۲۰۰ پیش از میلاد شکل گرفت. قدرتمندترین حاکم تاریخ هند تا قبل از گورکانیان، آشوکای بزرگ نام دارد که سومین شاه این سلسله است. وی در تمام جنبه‌های هنری و اجتماعی و سیستم اداری از هخامنشیان ایران الهام می‌گرفت. آثار بسیار مهم حجاری این دوره مانند پیکره چهار شیر (نماد ملی هند) بسیار تحت تأثیر حجاری تخت جمشید است.

دومین سلسله قدرتمند به نام گوپتا از سال ۳۲۰ تا ۵۵۰ میلادی در شمال هند حاکمیت داشته و پس از گوپتاها تا قرن سیزده میلادی حکومت‌های زیادی در شمال هند با درگیری، شکست و پیروزی یکی پس از دیگری بر روی کار آمدند. با توجه به عدم قدرتمندی این حکومت‌ها، جنوب هند امنیت و آرامش بیشتری نسبت به شمال داشت و سرگرم تعامل و تجارت با اعراب مسلمان و منطقه جنوب آسیا بود و نقش مهمی در روابط خاور میانه با خاور دور ایفا می‌کرد.

اولین تماس اسلام با آسیای جنوبی، سال هفتصد و یازده میلادی است که مسلمانان تا کناره رود سند که هم اکنون در پاکستان است پیش آمدند. در قرن دهم میلادی سلطان محمود غزنوی منطقه پنجاب را تصرف کرد و بارها به شمال هند حمله کرد. تا قرن سیزدهم تاخت و تازهای زیادی از سوی ایران و آسیای مرکزی به هند صورت می‌گرفت، اما چندان ماندگار نبودند، تا اینکه در این زمان مسلمانان، شهر دهلی را تصرف کردند و اولین حکومت مسلمانان، به نام دوران سلطنت یا غلامان مسلمان را بنیان گذاشتند و اسلام رسماً بر هند حاکم شد.

در سال ۱۵۲۶ «بائر» از نوادگان تیمور بر هند تسلط یافت و سلسله گورکانیان یا امپراتوری مغولی هند را بنیان گذاشت. این سلسله از ۱۵۲۶ میلادی تا ۱۸۵۷ -

جغرافیا

هند، بخش بزرگ جنوب آسیا و شبه قاره هند را به خود اختصاص داده است. این کشور با پاکستان، بنگلادش، نپال، بوتان، چین و برمه هم مرز است. جغرافیای هند به طور کلی به سه بخش تقسیم می‌شود: فلات بلند هیمالیا، جلگه گنگ و شبه جزیره جنوب هند که مناطق مختلف کوهستانی، دره رودخانه‌ای، کویر، دشت و جنگل را در بر می‌گیرد. پائین‌ترین سطح هند، در اقیانوس هند، با ارتفاع صفر و بلندترین نقطه این کشور، قله کانچنجونگا، با ارتفاع ۸۵۶۸ متر در هیمالیا قرار دارد که سومین قله مرتفع جهان است.

جغرافیای هند بسیار متنوع است و کوه، بیابان، دشت، تپه و فلات را شامل می‌شود. آب و هوای این کشور از حاره‌ای در جنوب تا آب و هوای معتدل در شمال متغیر است. مساحت ناحیه قابل کشت هند ۱,۲۶۹,۲۱۹ کیلومتر مربع (۷۸/۵۶٪ کل مساحت کشور) است که به دلیل رشد سوی جمعیت و افزایش شهرنشینی روبه کاهش است.

سطح نواحی پوشیده از آب در هند معادل ۳۱۴,۴۰۰ کیلومتر مربع است و میانگین باران این کشور ۱,۱۰۰ میلی‌متر در سال است. بیش از ۹۲ درصد استفاده آب در هند برای مصارف آب‌رسانی است که در سال ۱۹۷۴ حدود ۳۸۰ کیلومتر مربع بود و بر اساس پیش‌بینی‌ها تا سال ۲۰۲۵ به سقف ۱,۰۵۰ کیلومتر مربع می‌رسد که برابر با مصارف صنعتی و خانگی است. منابع آبی هند شامل رودخانه‌ها، کانال‌ها، آبگیرها، دریاچه‌ها و سواحل غربی و شرقی اقیانوس هند و سایر خلیج‌ها و خلیج کوچک برای بیش از ۶ میلیون نفر در بخش ماهیگیری اشتغال ایجاد کرده‌اند. هند ششمین کشور تولیدکننده ماهی در سطح جهان و دومین تولیدکننده ماهی بومی در سطح جهان است.

رودخانه‌های طویل هند، شامل: براهماپوترا و ایندوس ۲۹۰۰ کیلومتر، گنگ ۲۵۰۰ کیلومتر، گوداواری ۱۴۷۰ کیلومتر، یامونا ۱۳۷۰ کیلومتر، نارمادا ۱۳۰۰ کیلومتر و کریشنا ۱۲۹۰ کیلومتر هستند. هند از آب و هوایی بسیار متنوع بهره می‌برد، از شمال به رشته‌کوه‌های هیمالیا ختم می‌شود و رودخانه‌های متعددی که از این بلندی‌ها سرچشمه می‌گیرند هوایی بارانی و خاکی بارآور را به نواحی شمالی هند می‌بخشند. رودهای گنگ و براهماپوترا مهم‌ترین این رودخانه‌ها هستند که هر دو به خلیج بنگال سرازیر می‌شوند. هندوها همچنین رود گنگ را مقدس می‌دانند.

هند از زیست‌جانوری بسیار متنوعی بهره می‌برد، منطقه حفاظت شده‌ای به وسعت ۱۴۱۲ کیلومتر مربع در استان گجرات تنها پناهگاه باقی‌مانده حدود ۳۰۰ شیرآسیایی است. هند زیستگاه بسیاری از پستانداران بزرگ مانند فیل آسیایی، کرگدن تک شاخ و ببر می‌باشد. بیش از ۲۰۰ گونه پرنده و سه نوع تمساح در این کشور زندگی می‌کنند.

منابع اصلی مواد معدنی هند شامل زغال سنگ (از لحاظ میزان ذخایر در رده چهارم جهان قرار دارد)، آهن، منگنز، میکا، بوکسیت، تیتانیوم، کرومیت، گاز طبیعی، الماس، نفت خام، سنگ آهک، توریوم (بیشترین در جهان در سواحل ایالت کرالا) می‌باشد. ذخایر نفت هند که در ساحل بمبئی در ماهاراشترا، گجرات و در شرق آسام وجود دارند، بیش از ۲۵٪ از نیازهای داخل را برطرف می‌کنند.

میلادی در بخش بزرگی از شبه قاره هند فرمانروایی کرد. حکمرانان این سلسله به تدریج تمامی شبه قاره را تحت فرمان گرفتند. اکبرشاه امپراتور بزرگ این سلسله که سیاست مدارا با غیرمسلمانان هندی را در پیش گرفت را بزرگترین و مقتدرترین پادشاه هند می‌دانند. اما پس از مدتی بخش‌هایی از جنوب هند از اختیار آنان خارج شد. این دودمان آخرین دوران طلایی امپراتوری‌های اسلامی به شمار می‌رود و در نیمه سده ۱۷ میلادی و در زمان شاه جهان بزرگ‌ترین و ثروتمندترین امپراتوری جهان بود. در سال ۱۷۳۹ میلادی با حمله نادرشاه افشار به هند مقدمات انقراض این امپراتوری فراهم شد و در سال ۱۸۵۷ پس از سال‌ها نبرد سرانجام کمپانی هند شرقی توانست این امپراتوری را منقرض کرده و سرزمین‌های آنرا تصرف کند.

در سال ۱۵۱۰ میلادی پرتغالی‌ها به عنوان اولین مهاجمان اروپایی در گوا مستقر شدند. هنگامی که طوایف «مراتی» و «سیک» علیه حکومت پادشاهان گورکانی قیام کردند، بریتانیایی‌ها و فرانسوی‌ها در قرن ۱۸ مناطقی برای خود از هند جدا کردند و بنیاد حکومت بریتانیای کبیر در هند استوار گردید.

دولت بریتانیا بر اثر شورش‌های سال ۱۸۵۷ میلادی در هند، کمپانی هند شرقی بریتانیا را که گرداننده هند بود منحل کرد و به این سرزمین خودمختاری داده شد. و در سالهای ۱۹۰۶ تا ۱۹۱۵، دولت بریتانیا ناچار شد که اداره بعضی از امور کشور را به مردم هند واگذار نماید. در این هنگام رهبر بزرگ جنبش استقلال هند، ماهاتما گاندی قیام کرد و علیه استبداد بریتانیا به مبارزه پرداخت.

سپس اختلاف شدیدی در بین سران هند و سران مسلمانان هند که رهبر آنها محمدعلی جناح بود بوجود آمد. قصد مسلمانان این بود که کشوری مرکب از مناطق مسلمان هند تشکیل دهند. در آن هنگام بریتانیا قوانینی وضع نمود که به موجب آن به هند و سیلان و پاکستان استقلال داده شد. در ماه اوت ۱۹۴۷ م. آخرین سرباز بریتانیایی خاک هند را ترک گفت، و در تاریخ ژانویه ۱۹۵۰ هند حکومت جمهوری مستقل خود را اعلام نمود و به عضویت اتحادیه کشورهای مشترک‌المنافع بریتانیا درآمد.

پول و اقتصاد

واحد پول رسمی این کشور روپیه هند است که اجزاء آن پیسه (یک صدم روپیه) می‌باشد. برابری یک دلار آمریکا با پول هند بین ۴۳ تا ۴۷ روپیه در نوسان است. اقتصاد هند چهارمین اقتصاد بزرگ جهان است. هند به‌رغم رکود اقتصادی جهانی با رشد اقتصادی متوسط بالاتر از ۸ درصد طی چند سال گذشته به یک قدرت اقتصادی تبدیل شده است. این میزان رشد نزدیک به رشد اقتصادی کشور همسایه آن چین است. طبق سنجشی که طبق برابری قدرت خرید صورت گرفته، اقتصاد هند با داشتن تولید ناخالص داخلی (GDP) ۶۱۱/۳ تریلیون دلار، در مقام چهارم را دارد. با این وجود میلیون‌ها نفر هنوز در فقر شدید زندگی می‌کنند و درآمد سرانه ۷۲۰ دلار آمریکا برابر با ۳۶۵ پوند در سال است. مشکلات زیربنایی نیز در هند ادامه دارد. اگرچه هنوز بیش از ۳۴٪ جمعیت هند کمتر از یک دلار در روز درآمد دارند (رتبه ۲۲ دنیا) و حدود ۸۰٪ مردم با کمتر از دو دلار در روز زندگی می‌کنند، (رتبه ۱۶ دنیا) و بیش از ۳۰۰ میلیون نفر در زیر خط فقر زندگی می‌کنند، اما پیشرفت‌های اقتصادی عظیم این کشور در چند سال اخیر رشد اقتصادی هند را به رقم ۸٪ رسانده و کارشناسان پیش‌بینی می‌کنند، در سال‌های آینده هند به رشد اقتصادی ۱۰٪ در سال نیز نائل شود.

اگر روزی نام هند فقر و تنگدستی را به یاد می‌آورد، اکنون پیشرفت‌های اقتصادی و رنسانس علمی این کشور توجه همگان را به خود جلب کرده است. مدت‌هاست که سرمایه‌گذاری‌های عظیم خارجی در این کشور امری عادی به شمار می‌آید و فروش کالاهای هندی در بازارهای جهان به شدت افزایش یافته است.

کارشناسان سرآغاز پیشرفت‌های اقتصادی هند را سال ۱۹۹۱ می‌دانند. در این سال مانموهان سینگ وزیر دارایی وقت هند، برنامه‌هایی را برای خروج کشور از اقتصاد برنامه‌ریزی شده به تصویب رساند و به تدریج به اجرا درآورد. از آن زمان به بعد به تدریج قوانین مالیاتی دست و پاگیر لغو شدند، قوانین صادرات و واردات کشور تعدیل شدند، امکان سرمایه‌گذاری خارجی فراهم آمد و امنیت سرمایه‌های داخلی تامین شد. مانموهان سینگ اکنون نخست‌وزیر هند است و توسعه طرح‌هایی را که خود شروع کرده ادامه می‌دهد. تحلیل‌گران اقتصادی پیش‌بینی می‌کنند هند تا سال ۲۰۲۰ میلادی پس از آمریکا و چین سومین کشور صنعتی جهان باشد و درآمد سرانه کشور به ۵۰۰۰ دلار یعنی دو برابر میزان فعلی برسد.

آب و هوا

حرف اول را در انتخاب وقت سفر به هند، آب و هوایش می‌زند. تازه، آب و هوای شمال کشور هم زمین تا آسمان با آب و هوای جنوبش فرق دارد.

آب و هوای هند را تقریباً می‌شود به سه فصل تقسیم کرد: فصل گرم، فصل مرطوب و فصل سرد. هر کدام از این فصل‌ها در مناطق شمالی و جنوبی، زمان و مدت متفاوتی دارند؛ اما بهترین آب و هوا را می‌شود در فصل سرد، از ماه نوامبر تا اواسط فوریه و در تمام هند انتظار داشت.

علاوه بر آب و هوا، زمان برپایی جشنواره‌ها و رویدادها هم نقش مهمی را در انتخاب زمان سفر به هند، ایفا می‌کند.

فصل گرم در هند از ماه فوریه شروع می‌شود و تا آوریل، دما بالاتر می‌رود. در ماه‌های مه و ژوئن، گرما گاهی غیرقابل تحمل می‌شود و در بسیاری از مناطق هند، دما تا بالای چهل درجه‌ی سانتی‌گراد هم می‌رسد. اواخر ماه مه، اولین نشانه‌های فصل مرطوب و باران‌های سیل‌آسا ظاهر می‌شود؛ رطوبت هوا بالا می‌رود و توفان‌های شدید و کوتاه‌مدتی اتفاق می‌افتند که می‌توانند روز روشن را به شب تاریک بدل کنند. این فصل، بهترین وقت رفتن به کوهستان و دوری کردن از مناطق کم ارتفاع است. البته در نظر داشته باشید که این فصل، فصل شلوغ کوهستان هم هست.

فصل باران‌های موسمی یک‌دفعه از راه نمی‌رسد، بلکه آسمان کمی زودتر چندتا هشدار درست و حسابی از این بابت می‌دهد. باران‌ها تقریباً از اوائل ژوئن شروع می‌شوند، اما دمای هوا را پایین نمی‌آورند؛ فقط باعث می‌شوند آب و هوای گرم، خشک و غبارآلود تبدیل شود به آب و هوای گرم، مرطوب و گل‌آلود. باران تمام روز نمی‌بارد، اما تقریباً هر روز می‌بارد و بعدش هم آفتاب می‌زند و یک حمام سونای تمام عیار راه می‌افتد. حول و حوش اکتبر، باران‌های موسمی کم‌کم تمام می‌شوند و با خنک‌تر شدن هوا، گردشگران به سمت هند سرازیر می‌شوند.

فرهنگ مردم

سرزمین‌های واقع در مشرق زمین مهد آداب و رسوم و سنت‌های کهن هستند. یکی از کشورهایی که فرهنگ و سنت‌های قدیمی دارد هندوستان است. در این مطلب سعی می‌شود به اختصار شما را با برخی از آداب و رسوم مردم کشور هندوستان آشنا کنیم. در واقع این مقاله یک پیش زمینه است برای شما تا بیشتر در مورد کشورهای دیگر به خصوص سرزمین‌های مشرق زمین اطلاعات داشته باشید.

Namaskar-

این کلمه یادآور متداول‌ترین و مشهورترین نوع سلام و依لیک در هند است که در هنگام خوش آمد گویی و یا خداحافظی به کار می‌رود. در این شیوه سلام کردن، کف دو دست را به هم می‌چسبانند و در زیر صورت به سمت بالا نگه می‌دارند و کمی خم می‌شوند و سپس به شخصی که دیده‌اند به این روش سلام می‌کنند. مردم هندوستان معتقدند که چسباندن دو دست به یکدیگر نشانه همفکری و همرنگی با شخص مقابل است و از طرفی دست راست را مظهر روح و طبیعت معنوی انسانی و دست چپ را نشانگر جهان مادی و جسم انسانی می‌دانند و با این حرکت می‌خواهند یکی بودن جسم و جان خود را به شخص مقابل بدهند.

Tilak-

تیلک نشان مذهبی‌ای است که آن‌ها بر روی پیشانی خود می‌گذارند و معتقدند برای آن‌ها سعادت، خیر و برکت به ارمغان می‌آورد. این نشان معمولاً از خمیر قرمز رنگی که ترکیبی از زردچوبه، زاج سفید، ید و کافور است تهیه می‌شود و سپس به صورت لکه‌ای کوچک در بین ابروان گذاشته می‌شود. به عقیده مردم هند، این نقطه از پیشانی محل خرد نهفته، تمرکز و عقل انسانی است. در ضمن از نظر مسائل عبادی هم کانون مهمی به حساب می‌آید و از طرفی آن را چشم سوم وجود خود می‌دانند و تمام مراسم مذهبی آن‌ها با گذاشتن تیلک و چند دانه برنج یا انگشت نشانه شست روی این نقطه انجام می‌شود. در ضمن این رسم در بعضی مواقع برای خوش آمد گویی یا وداع با میهمان هم دیده می‌شود.

Arati -

انجام این سنت نشانی از عشق و تکریم است و در شرایط و موقعیت‌های متفاوت چون ستایش و درخواست برکت از خدا، تولد کودکان، خوش آمد گویی به میهمان، شرکت در محافل شعری و سرود و خوش آمد گویی به عروس و داماد جدید به فراخور موضوع استفاده می‌شود.

روش کار هم بسیار ساده است؛ پنج لامپ یا چراغ کوچک را با کره یا روغن پر می‌کنند و در سینی فلزی کوچکی قرار می‌دهند. در کنار آن نیز صدف حلزونی با آب پر می‌شود و اطرافش را با گل و برگ تزئین می‌کنند. بخور کافور هم به عنوان عطر سینی استفاده می‌شود و در نهایت سینی تهیه شده به حالت چرخان در محافل ذکر شده حرکت داده می‌شود تا ارواح شیطانی و تأثیرات چشم‌های شیطانی از آن مجلس دور شود.

- حلقه‌های گل

درست کردن حلقه‌های گل در هند بسیار مرسوم است. در هنگام نشان دادن ادب و احترام بیشتر دسته‌گل‌هایی از یاس سفید با گل‌های جعفری یا همیشه بهار (نارنجی رنگ) تهیه می‌کنند. و به شکل ریسمانی به هم می‌بافند و ته آن را گره می‌زنند و آن را در مراسم مختلف برگردن کسی که می‌خواهند به او احترام بگذارند می‌اندازند. استفاده از حلقه گل در مراسم ازدواج بسیار مرسوم است.

- سنجاق روی بینی

سنجاق روی بینی که يك نگین براق است، مظهر اخلاص و نشان ازدواج و تأهل زنان هندی است. اگرچه با گذشت زمان این زینت مورد استفاده دخترها هم قرار گرفته است.

Mangalsura -

گردنبندی است برگردن زنان متأهل و معادل حلقه ازدواج در غرب و سایر کشورها است. گردنبند فوق معمولاً از دو رشته کوتاه از مهره‌های سیاه و آویزان از طلا است. در روز عروسی این گردنبند توسط داماد برگردن عروس آویخته می‌شود تا دانه‌های سیاه آن عروس خانم را در مقابل شیطان حفظ کند.

Shakna -Paula -

دستبندی است که از مرجان قرمز و صدف تهیه می‌شود که در مجلس عروسی به دست عروس خانم بسته می‌شود. مفهوم این دستبند در میان مردم هند این است که با این دستبند داماد به عروس قول می‌دهد تا او را خوشبخت کند و او را همیشه دوست داشته باشد. هندی‌ها به این دستبند، دستبند عشق می‌گویند.

زبان

طبق آمار رسمی دولت در سال ۲۰۰۱، در سرزمین هند ۲۹ زبان دارای گویشور بالای یک میلیون نفر است و ۱۲۲ زبان دیگر دارای گویشورانی بیش از ده هزار نفر هستند. تعداد گویش‌ها، لهجه‌ها و زبان‌هایی که روزانه در این کشور مکالمه می‌شود بسیار بیشتر است. در حالی که زبان‌های هندی و انگلیسی ارتباطات رسمی و امور دولتی را برعهده دارند، هر ایالت دارای زبان‌های رسمی و ملی ویژه خود است برای نمونه زبان رسمی ایالت دهلی یا ناحیه ملی پایتخت به ترتیب انگلیسی، اردو و هندی است.

در قانون اساسی هند، زبان هندی (از شاخه زبان‌های هند و ایرانی یا هندو اروپایی) زبان رسمی سراسر کشور اعلام شده است. افزون بر آن در سال ۲۰۰۵ زبان‌هایی که به‌عنوان زبان‌های رسمی در ایالت‌های هند شناخته شده‌اند به ۲۲ زبان رسید که عبارتند از: هندی، اردو، آسامی، اویا، بنگالی، بودو، پنجابی، تلگو، تامیلی، دोगری، سانتالی، سانسکریت، سندی، گجراتی، کنکانی، کشمیری، کانادا، مالایالم، میتی، مایتیلی، مراتی و نیالی نیز به رسمیت شناخته شده‌اند. این زبان‌ها به دو شاخه اصلی دراویدی (۲۲٪) که بیشتر در جنوب هند تکلم می‌شوند و هندو اروپایی (۷۰٪) تقسیم می‌شوند در هند ۴۲۸ زبان وجود دارد که ۴۱۵ زبان زنده هستند و کاربرد دارند و ۱۳ زبان امروزه منسوخ شده است.

زبان‌های سانسکریت و تامیل زبان‌های اصلی و سنتی هند شناخته می‌شوند و در طول تاریخ طولانی این سرزمین در تغییر و تحول زبان‌های رایج در این منطقه زبان‌های فارسی و انگلیسی نقش مهمی برعهده داشته‌اند. سالیان دراز حکومت استعماری بریتانیا بر شبه قاره هند و انجام بخش عمده‌ای از امور اداری به زبان انگلیسی موجب شده این زبان، زبان دوم بسیاری از مردم هند باشد.

جمعیت

هند دومین کشور پرجمعیت دنیا است و نزدیک به یک ششم جمعیت جهان را در خود جای داده است، تنوع نژادی، فرهنگی، زبانی و مذهبی به این کشور چشم اندازی شگرف از همزیستی مسالمت آمیز میان اعتقادات گوناگون بخشیده است. نژاد مردم هند، شامل: ۲۵٪ هندوآریایی، ۷۵٪ دراویدی و ۳٪ نژاد زرد است که این نژادها براساس شرایط مکانی، فرهنگی و دینی نیز دارای تقسیمات خاص خود هستند.

۶۱٪ مردم هند باسواد هستند که این آمار در مردان ۷۳،۴٪ و در زنان ۴۷،۸٪ می‌باشد.

ادیان

هند معجونی از ادیان مختلف و فرقه‌های مذهبی گوناگون است که اغلب آنها از هندوگرایی، اسلام و بوداگرایی نشأت گرفته‌اند.

حدود ۸۰،۵٪ مردم هند پیرو آئین‌های هندو و حدود ۱۳،۴٪ مسلمان هستند. هند همچنین بیش از ۲،۳٪ مسیحی و ۱،۹٪ سیک دارد. هند اگرچه زادگاه آئین بودا بوده، اما جمعیت بودائیان هند در حال حاضر تنها حدود ۰،۸٪ برآورد می‌شود. علاوه بر آن پیروان آیین جینسم ۰،۸٪ و مجموع پیروان دین زرتشتی، یهودی، بهایی و بقیه مذاهب ۰،۴٪ می‌باشد. با این وجود هند بزرگ‌ترین اجتماع فرقه احمدیه و مذاهب ایرانی بهائی و زرتشتی در سراسر جهان است. مسلمانان بیشتر در دهلی، بنگال غربی و نواحی شمال غربی کشور زندگی می‌کنند و در کشمیر بیشتر جمعیت را تشکیل داده‌اند. به این ترتیب هند پس از اندونزی و پاکستان پرشمارترین جمعیت مسلمان جهان را داراست.

زرتشتیان، از مهم‌ترین اقلیت‌های دینی هند هستند که به پارسی معروفند و طی بیش از پنج سده اولیه حمله اعراب به ایران، از ایران به هند مهاجرت کرده‌اند و بیشتر در مناطق مختلف گجرات و مهاراشترا به مرکزیت بمبئی اقامت دارند. اگر چه جمعیت آنان کمتر از ۲۰۰ هزار نفر است، اما نزدیک به ۱۷٪ اقتصاد هند را در دست دارند. شرکت‌های بزرگی مانند: «تاتا» و «گودریج»، متعلق به زرتشتیان است. گروه دیگری از اقلیت‌های کم جمعیت بهره‌ها هستند که قدرت اقتصادی مهمی در هند دارند. صاحب شرکت معروف «ویپرو» که جزو ثروتمندترین افراد جهان می‌باشد، از این فرقه است.

جشن‌ها و تعطیلات رسمی

در هند تنها سه روز تعطیل رسمی وجود دارد: روز جمهوری (اوایل بهمن)، روز استقلال (اواسط ماه آگوست) و روز تولد گاندی (اوایل اکتبر). جزاین سه روز، هر یک از ایالت‌ها تعطیلات رسمی مخصوص خود را هم دارند و با توجه به تنوع زیاد مذهبی و دینی، ایام مهم ادیان و مذاهب مختلف در این کشور تعطیلات رسمی محسوب می‌شوند. معمولاً هر ایالت، روز تعطیل خاص خود را هم دارد. در تعطیلات رسمی، ادارات و مغازه‌ها تعطیل‌اند، اما سیستم‌های حمل و نقل به کار خود ادامه می‌دهند. اگر در زمان جشنواره‌ها و یا تعطیلات رسمی قصد سفر به هند را دارید، بهتر است از قبل، بلیت و هتل خود را رزرو کنید.

تقویم هند، هم براساس تقویم میلادی است و هم برخی مناسبت‌های قمری را دارد، به همین خاطر است که تعیین زمان دقیق هیچ یک از فستیوال‌ها و جشنواره‌ها به طور دقیق امکان ندارد. این مناسبت‌ها، طبق تقویم هندی به قرار زیرند:

- چائیترا

- مهاویر جایانتي: این جشن به مناسبت تولد مهاویرا، بنیان‌گذار آیین جین برگزار می‌شود.

- راماناوامی: هندوها تولد راما را با موسیقی، رژه و مراسم خاص جشن می‌گیرند.

- عید پاک: جشنی مسیحی که با تصاویر مصلوب شدن حضرت مسیح و اعتقاد به روز رستاخیز او همراه است.

- عید میلاد نبی: جشنی اسلامی که به مناسبت ولادت حضرت محمد (ص) برگزار می‌شود.

- وای ساخا

- بودا جایانتي: در این فستیوال، روز تولد بودا جشن گرفته می‌شود.

- جی آئیستا

- در این ایام، فقط مناسبت‌های مذهبی گرمی داشته می‌شود.

سراوانا

- ناگ پانجامی: این جشن هندوها، به خاطر آنااتا، برگزار می‌شود. آنااتا، ماری است که به دور الهه ویشنو پیچیده است.

- رخشا باندھام: در این مراسم، هنگامی که ماه کامل است، دختران طلسم‌هایی درست می‌کنند و به نیت محافظت، آن را دور مچ دست برادر و یا نامزد خود می‌بندند.

- بهادرآ

- روز استقلال: این تعطیلی ملی، سالگرد استقلال هند در سال ۱۹۴۷ است. به این مناسبت در تمام کشور جشن‌های زیادی برگزار می‌شود.

- گانش چاتورتی: هندوها، تولد گانش، خدایی با سر گاو را جشن می‌گیرند. در روز این جشن، مجسمه‌های گانش در همه جا به چشم می‌خورد و قبل از شروع جشن، در رودخانه‌ها، چشمه‌ها و یا دریا انداخته می‌شود.

- جانماستامی: این جشن، به خاطر سالگرد تولد کریشنا برگزار می‌شود و در بمبئی، شهر زادگاه وی، شور و هیجان بیشتری دارد.

- رمضان: سی روز روزه‌داری، در نهمین ماه تقویم قمری اسلامی برگزار می‌شود.

- آسوپنا

- ناوارتری: این فستیوال طی نه شب برگزار می‌شود و جشنی مربوط به هندوها و الهه دورگا است. در این جشن، رقص‌های مخصوصی اجرا می‌شود.

- دوسپهرا: این جشن، به خاطر پیروزی راما، خدای هندو، بر پادشاه شیطانی راوانا و پیروزی خیبر بر شر برگزار می‌شود.

- دورگا پوجا: این جشن سمبل پیروزی خیبر بر شر است و به خاطر پیروزی الهه دورگا بر ماهیشاسورای شیطانی با کله گاو دلالت دارد.

- گاندی جایانتي: این جشن، سالگرد تولد ماهاتما گاندی رهبر فقید هند در دهم مهر است.

- عید فطر: این عید مسلمانان توسط هندوها هم برگزار می‌شود و بعد از سی روز روزه داری، جشن گرفته می‌شود.

روش های مختلف مسافرت به هند

مهمترین نقاط ورود هوایی به کشور هندوستان بمبئی، دهلی، بنگلور، حیدرآباد و چنایی می باشند. فرودگاه این شهرها جدید و در حال توسعه هستند. هند خط هوایی بین المللی خود را تحت عنوان ایر ایندیا (Air India) دارد. راه آهن هندوستان توسط بریتانیایی ها ایجاد شده و بزرگترین شبکه راه آهن در دنیاست. این راه حمل و نقل بسیار ارزان و امن است و مناظر بسیار زیادی در مسیر این خطوط قرار دارد.

جاذبه های گردشگری

مهمترین شهرهای توریستی هند دهلی، بنگلور، چنای، جیپور، کوچی، کلکته، بمبئی، شیمل و وارنا می باشند. بازدید از جاذبه های اصلی هندوستان نیاز به یک ویزای شش ماهه دارد. هندوستان ۲۹ سایت میراث جهانی دارد که ۲۳ سایت آن فرهنگی و ۶ سایت آن طبیعی می باشد. مهمترین جاذبه های گردشگری هندوستان شامل مسجد جامع دهلی، قلعه سرخ (رد فورت یا لال قلعه)، آرامگاه همایون، مشرق الاذکار نیلوفر آبی، قطب منار، مزار مهاتما گاندی (راج گت)، دروازه هند، قلعه کهنه (پورنا کیلا)، جنتر منتر، صفدر جنگ، معبد آکشاردام، بازار چندی چوک و فیروز شاه کتلا می شود.

تاج محل، بنای یادبود همسر ایرانی شاه جهان پنجمین امپراتور گورکانیوتال، هاکی و کریکت، رایج ترین ورزش های هندوستان می باشند. کارناوال گوا که هر ساله در ماه فوریه برگزار می شود ۳ شب و سه روز طول می کشد و خیابان ها را پر از رنگ، رقص و موسیقی می کند.

خرید کردن

واحد پول هند روپی (INR) می باشد که هرروپی معادل ۱۰۰ پیس می باشد. بهتر است پول خورد همراه خود داشته باشید، زیرا راننده های تاکسی باقی پول شما را نمی دهند. هزینه ها در هند بسیار پایین است. برای اقامت در یک هتل خوب که خط تلفن، تهویه هوا دارد حداقل ۲۰۰۰ روپی باید داشته باشد. یک وعده غذای خوب ۱۵۰ روپی می باشد. هزینه حمل نقل با اتوبوس برای مسیرهای کوتاه ۵ روپی و این هزینه با تاکسی ۲۲ روپی می باشد.

هزینه هتل، غذا و حمل و نقل در هرروز حدود ۷۰ دلار در روز و اگر زوج باشید مجموعاً ۸۰ دلار می شود. گردشگران صرفه جو با کوله پشتی به راحتی با ۲۵ تا ۳۵ دلار در روز می توانند به فعالیت ها و تفریح خود بپردازند. شما می توانید با دستفروشان خیابانی چانه بزنید اما در فروشگاه های سرپوشیده بزرگ این کار متداول نیست.

قلعه سرخ (لال قلعه) دهلی، ساخته شده به دستور شاه جهانگردشگرانی که به هند سفر می کنند می توانند سوغاتی های نظیر منبت کاری، پوشاک، نقاشی، کهنه کاری روی مرمر و سنگ، جواهر آلات را با خود به خانه ببرند. برندهای معروف نظیر لویی ویتون، پرادا، گوچی، زارا در فروشگاه های بزرگ، نمایندگی دارند.

غذاهای هندی بسیار لذیذ می باشند، هرچند که به دلیل استفاده از فلفل بسیار تند و مغایر با ذائقه اکثر ایرانیان می باشند. شما می توانید غذای خود را بدون فلفل سفارش دهید. شمال هند تولید گندم بالایی دارد و در این منطقه نان های معروفی نظیر چاпати، پاراتها و پوری پخته می شود. بیشتر غذاهای هندی با برنج درست می شوند. هندی ها غذای خود را با دست و در بخش های روستایی فقط با دست راست می خورند. از دست چپ فقط برای لمس چیزهای کثیف استفاده می شود. اما در بیشتر رستوران ها قاشق چنگال نیز ارائه می شود.

یکی از شیرین ترین و بهداشتی ترین نوشدینی های هند آب نارگیل می باشد که می توانید آن را در تمام سواحل و مقاصد توریستی تهیه کنید. آب نیشکر و آب انبه نیز بسیار رایج می باشد. در هند همچنین چای های متنوعی وجود دارد.

نکات ایمنی مهم به هنگام مسافرت به هند

گردشگرانی که قصد سفر به هند را دارند بهتر است نکات ایمنی زیر را در نظر بگیرند:

- هند برای گردشگران کاملاً امن می باشد، غیر از مناطق جرم خیز و ملاحظاتی که گردشگران در هر نقطه ای باید رعایت کنند (مثلاً، زنان هنگام شب تنهایی به خیابان نروند). در شمال هند بیشتر احتیاط کنید.
- دزدی هایی نظیر کیف قاپی در مکان های توریستی متداول است.
- قیمت خدماتی که می خواهید دریافت کنید را از قبل طی کنید.
- گداهای بسیاری در هند وجود دارند که برای گرفتن کمک به شما نزدیک می شوند و حتی شما را لمس می کنند، باید به شدت با آنها برخورد کنید و با صدای بلند به آنها نه بگویید. پوشیدن لباس های محلی تا حدودی شما را از شر آنها خلاص می کند.
- هنگامی که با وسایل نقلیه عمومی (قطار و اتوبوس) سفر می کنید از کسانی که به شما غذا تعارف می کنند چیزی نپذیرید، حتی اگر دوستانه و مؤدب باشند. زیرا ممکن است بیهوش کننده و خواب آور باشند.
- در صورت امکان برای پرسیدن آدرس و درخواست کمک به زنان هندی نزدیک نشوید. زیرا این کار از لحاظ فرهنگ هندی چندان مقبول و مناسب نمی باشد.
- رانندگان هندی بسیاری دقت می باشند، و هند بیشترین آمار مرگ و میر توسط تصادفات ماشینی در دنیا را دارد. از وسایل نقلیه عمومی نظیر قطار و اتوبوس های دولتی و مسیره های امن استفاده کنید.
- مردم حتی در سواحل لباس های پوشیده می پوشند. بهتر است که شما نیز این موضوع را رعایت کنید.
- می توانید برای فوریت های پلیسی با شماره ۱۰۰، برای آمبولانس با شماره ۱۰۲ و برای آتش نشانی با ۱۰۱ تماس بگیرید.
- به دلیل آب و هوا، حشرات و غذاهای متفاوت در هند ممکن است در طول سفر خود مریض شوید.
- در ابتدای سفر خود فعالیت زیاد انجام ندهید و بگذارید که بدن شما با محیط جدید وقف پیدا کند.
- شیر های آب اکثر آشامیدنی نیستند، آب های معدنی بطری انتخاب بهتری هستند.

- به دلایل مختلف ممکن است دچار اسهال شوید. بهتر است دارو های ضد اسهال همراه داشته باشید.
- بهتر است از سگ ها و گربه ها دوری کنید، زیرا اکثراً هارمی باشند.
- در صورت نیاز، بهتر است به جای بیمارستان های دولتی از بیمارستان های خصوصی استفاده کنید، زیرا خدمات بهتری ارائه می دهند.
- در مساجد، کلیسا ها و معابد باید کفش هایتان را در آورید. حتی هنگام ورود به بعضی از خانه ها نیز باید کفشتان را در آورید.
- بهتر است با پا به چیزی اشاره نکنید. در آیین هندو، کتاب و نوشته ها بسیار محترم هستند، بهتر است با پا آنها را لمس نکنید.
- به گوش های کسی دست نزدیک و به آن اشاره نکنید.
- پاکستان و هند از موضوعات سیاسی حساس در هند می باشد. سعی کنید به هیچ اعتقاد مذهبی توهین نکنید.
- این ها همگی نکته های احتیاطی لازم جهت سفر به هند بودند، اما به هیچ وجه مانع از مسافرت میلیون ها گردشگر جهان به این مقصد بی نظیر نمی شوند. مانند سایر کشورها، وقتی شما با آگاهی کافی مسافرت به هند را برنامه ریزی کنید، قطعاً از آن لذت خواهید برد.

اقامتگاه های گردشگران در هند

- هتل های ارزان قیمت به راحتی در هند پیدا می شوند. شما می توانید با کمترین ۴۵۰ روپی یک هتل ارزان و با ۲۰۰ روپی یک خانه دو خوابه (با حمام) پیدا کنید. بسیاری از ایستگاه های قطار خوابگاه هایی دارند که بسیار ارزان، تمیز و امن می باشند.
- گزینه های متوسط نیز در شهر های بزرگ تر در دسترس می باشند. زنجیره هتل های محلی با کیفیتی در هند فعالند که بهترین آنها Country Inns، Ginger و Neemrana می باشند که قیمت آنها از ۱۰۰۰ تا ۴۰۰۰ روپی به ازای هر شب می باشد.
- هتل های زنجیره ای پنج ستاره نظیر Oberoi، Taj و ICT Welcomgroup در شهر های بزرگ فعالند و خدمات لوکسی را به گردشگران ارائه می دهند
- در انتخاب هتل بهداشت و امنیت را در نظر بگیرید. مالاریا در هند وجود دارد و بهتر است که اتاقتان تهویه هوا با پنجره های توری داشته باشد. برای اجاره اتاق حتماً باید پاسپورت همراه خود داشته باشید.

غذا و آداب و رسوم غذا خوردن در هند

هندی‌ها آداب خاصی در مصرف غذا دارند. آنان در غذا خوردن اسراف نمی‌کنند، زیرا معتقدند با افراط در غذا دچار تنبلی شده و این امر مانع رشد فکری و جسمانی شان می‌شود.

از سویی دیگر سعی می‌کنند غذای مصرفی شان به چرخه طبیعت بسیار نزدیک باشد. به همین دلیل غذاهایی چون ماهی و گوشت را که برای به دست آوردن آن باید موجود زنده‌ای را کشت و در نتیجه باعث برهم زدن چرخه طبیعت می‌شود را مانع آرامش روح و نیایش با خدا می‌دانند.

از آداب جالبی که دارند، با دست غذا خوردن است که هیچ طبقه‌ی خاصی را هم شامل نمی‌شود، هندی‌ها معتقدند برای غذا خوردن نباید واسطه‌ای وجود داشته باشد تا انرژی بین غذا و انسان در تعامل باشد.

شبهه گستره جغرافیایی ایران، عادات غذایی در هر منطقه هند متفاوت است به طور مثال در جنوب (شهرهایی چون حیدرآباد، شانل و...) غذاهای تند مصرف می‌کنند، در غرب (مثل کلکته) غذای شیرین و در شمال (مثل دهلی) غذای تند و روغنی.

اما در کل برخی غذاهای مشترک را در همه مناطق هند می‌توان دید.

به طور مثال «دال» که از حبوبات تشکیل شده است و معمولاً آن را بر روی برنج می‌ریزند و می‌خورند، در تمام هندوستان بسیار رایج است. «دال» (Dal) را با عدس لوبیا و نخود می‌پزند؛ ولی هر کدام از این حبوبات به طور جداگانه پخته می‌شوند و همین باعث تنوع در غذا می‌شود.

«دوسامبار» (Dosaambar) با اینکه غذای مخصوص جنوب هند است، اما مصرف آن در همه جای هند بسیار رایج است. این غذا از یک نان بلند و نازک تشکیل شده که وسط آنرا سیب زمینی، پیاز و فلفل می‌گذارند و می‌پنجند و برای جاشنی هم از سس خاصی استفاده می‌کنند، که «چنتی» (Chatni) نام دارد و با نارگیل و خود سس «سامبار» (Sambar) که حاوی سبزیجات مختلف است، درست شده است.

باتورا (Batura) هم یکی از نان‌های معروف در هند است (البته بعد از نان چپاتی) که همراه با غذایی به نام چولا (Chala) خورده می‌شود. چولا از نخود، گوجه فرنگی، پیاز و فلفل و ادویه تشکیل شده و همانند خورشت درست می‌شود و آن را با نان باتورا که روغنی و بی‌فی شکل است می‌خورند.

سمبوسه نیز غذایی آشنا و پرطرفدار است که بیشتر به صورت عصرانه مصرف می‌شود و در خیابان‌ها می‌توان شاهد دستفروش‌هایی بود که سمبوسه می‌فروشند.

در کل اینگونه معروف است که طبقات محروم و پایین غذاهای تندتری مصرف می‌کنند و غذاها در طبقات بالا از درجه تندی کمتری برخوردار است.

هندوها معتقدند که گاو ماده را نباید کشت و گوشت این حیوان مفید و مقدس را نباید خورد، این یکی از دلایلی است که آنان از گوشت حیواناتی چون بز، گاو نرو گوسفند استفاده می‌کنند. البته مصرف گوشت در بین هندی‌ها چندان پسندیده نیست، حتی امروزه هم می‌توان هندوهایی را دید که در طول زندگی شان هرگز گوشت مصرف نکردند.

شهر دهلی

شهر دهلی Delhi

پایتخت شلوغ هند، ترافیک زیاد دارد. برای رفت و آمد در شهر بهتر است یا نزدیک به مکان‌های توریستی هتل بگیرید که پیاده هم بتوانید در اطراف بگردید و یا این‌که همان اول ورود یک نقشه‌ی مترو تهیه کنید. متروی دهلی یکی از بهترین وسایل حمل و نقل برای خود محلی‌ها و مسافران است. هم گرمای هوا را کم‌تر احساس می‌کنید، هم پول کم‌تری می‌پردازید و هم در ترافیک نمانده‌اید.

قلعه‌ی سرخ یکی از تماشایی‌ترین جاهای هند است که در دهلی قرار دارد. قلعه‌ای اسرارآمیز و بسیار بزرگ که از خاک سرخ و به دستور شاه جهان، امپراتور سلسله‌ی گورکانیان هند ساخته شده. شاه جهان همان کسی است که تاج محل را نیز در آگرا ساخت و پس از آن به خاطر انتقال قدرتش به دهلی، دستور طراحی این قلعه را در شهر جدید صادر کرد. قلعه‌ی سرخ چند دیوان، دروازه، تالار و باغ دارد که تمام بخش‌های آن در صورت تهیه‌ی بلیت قابل بازدید کردن است. با این‌که معماری این بنا به تنهایی خیره‌کننده است، ولی اگر راهنمای مناسب داشته باشید یا نمایش نور و صدای قلعه را که ساعت هفت و نیم هر شب اجرا می‌شود ببینید، با تکه‌هایی از تاریخ هند نیز آشنا خواهید شد.

مسجد جهان نما یا مسجد جامع دهلی یکی دیگر از بناهایی است که به دستور شاه جهان ساخته شده؛ در دهلی قدیم قرار گرفته و اطراف آن را بخش مسلمان نشین دهلی تشکیل می‌دهد. این مسجد دو تا مناره دارد که بیش از چهل متر ارتفاع دارند، گنبدهایش مرمی‌اند و یکی از باشکوه‌ترین مساجد جهان اسلام است. در معماری مسجد جهان نما نشانه‌های پرتنگی از معماری ایرانی به چشم می‌خورد، ولی هیچ بنایی در دهلی به اندازه‌ی آرامگاه همایون، آرامگاه دومین پادشاه سلسله‌ی گورکانیان، تحت تاثیر معماری ایرانی نیست. بعد از مرگ همایون، به دستور ملکه، آرامگاه همایون با الهام از چهارباغ اصفهان در قلب دهلی ساخته شد. با الهام از این بنا، آرامگاه خان خانان و همسرش را نیز در نزدیکی همین مقبره و با الهام از همین بنا ساخته‌اند. آرامگاه خان خانان هم در میان باغی بزرگ قرار گرفته که از میان آن نهرهای زیادی می‌گذرد.

نزدیک به این آرامگاه‌ها، مقبره‌ی صوفی بزرگ هند، خواجه نظام‌الدین اولیاء قرار گرفته. آرامگاه خواجه نظام‌الدین هر سال در روز خاصی میزبان مریدان وی و مسلمانانی است که برای توسل به او به آن‌جا می‌آیند؛ امیر خسرو دهلوی نیز که یکی از مریدان مشهور خواجه نظام‌الدین بود، در همین آرامگاه دفن شده است. -

این جا پایتخت سرزمین شگفتی هاست. دهلی که هندوستان کوچک نیز نامیده می‌شود، یکی از قدیمی‌ترین شهرهای جهان به شمار می‌رود. حتی با وجود ظاهر مدرن و تازه‌ای که این روزها از خودش نمایش می‌دهد، اما روح باستانی شهر همه جا به چشم می‌آید. روحی باستانی که از میان سال‌ها تاریخ و هنر مشرق زمین و خاطره‌ی جنگ‌های پر سر و صدا برخاسته؛ دهلی یازده بار در طول تاریخش ویران و دوباره ساخته شد تا به شهر دوگانه‌ی مدرن-سنتی امروزی رسیده است.

شاید بهترین فصل آب و هوایی برای سفر به دهلی، بهار باشد اما باز هم شرایط مطبوع نیست. هوا گرم و شرجی است و اگر جایی بدون کولر باشید، گرمای هوا اذیت می‌کند. هوای دهلی در تابستان‌ها، گرم؛ پاییز پر از بارندگی و زمستان‌ها هم تا نزدیکی صفر درجه‌ی سانتی‌گراد سرد می‌شود. شاید شلوغ‌ترین وقت از لحاظ تعداد توریست‌ها، حوالی ژانویه باشد که تعطیلات است و چندتایی جشن و جشنواره هم برپاست. بهتر است بلافاصله بعد از مشخص شدن زمان سفرتان، رزرو نهایی هتل را نیز انجام دهید تا مجبور نباشید زیر بار هر انتخابی بروید. اگر همراه با کودکان سفر می‌کنید، نسبت به امکانات هتل حساس‌تر باشید، گرمای هوا و حشره‌های مزاحم ممکن است سفر را برای شما و کودک‌تان تلخ کند.

فرودگاه دهلی، فرودگاه بین‌المللی گاندی، در غرب شهر واقع شده و با افتتاح ترمینال‌های جدید به آن، در حال تبدیل شدن به یکی از پیشرفته‌ترین فرودگاه‌های جهان است. رفت و آمد به فرودگاه گاندی به طور مرتب با اتوبوس، مترو و تاکسی انجام می‌گیرد. تاکسی‌ها از تاکسی‌متر استفاده می‌کنند ولی اگر از قبل نسبت به مسیرتان آگاهی نداشته باشید، هیچ بعید نیست مبلغ بیشتری از مسافر بخواهند. رفت و آمد با مترو کار سختی نیست. متروی دهلی از پنج صبح تا یازده شب فعال است و یک خط مستقیم از فرودگاه به مرکز شهر دارد و در ازای کم‌تر از صد روپیه و در عرض بیست دقیقه، مسافران را به ایستگاه اصلی متروی دهلی می‌رساند.

اتوبوس‌های فرودگاه را دو تا شرکت حمل و نقل سازمان‌دهی می‌کند که هر کدام در مسیرهای به خصوصی رفت و آمد دارند. اتوبوس‌ها هر نیم ساعت یک بار از فرودگاه حرکت می‌کنند و تا به مرکز شهر برسند نزدیک به پنجاه دقیقه زمان احتیاج دارند.

روبه روی قلعه‌ی سرخ، بازار بزرگ چندی چوک را فراموش نکنید. این بازار سنتی که بازار اصلی شهر دهلی به حساب می‌آید، به دستور دختر شاه جهان و به دست سازندگان تاج محل و قلعه‌ی سرخ ساخته شد. چندی چوک به معنی میدان نقره، دارای سراج‌های بسیاری است که اجناس هندی در آن‌ها پیدا می‌شود. پارچه‌ها و لباس‌های ساری با رنگ‌های تندشان، ادویه‌ها و عطرها، جورواجور، بدلیجات و صندل‌های چرمی و خیلی چیزهای خوش رنگ و بوی دیگر که می‌تواند سوغات خوبی هم باشد.

صنعت طلای هند در جهان معروف است، سرای طلافروشی در چندی چوک نیز یکی از بزرگ‌ترین بازارهای طلا در هند است. دستبندها و گوشواره‌های طلایی که با مینا و صدف تزئین شده‌اند، یکی از پرطرفدارترین اجناس این بازار برای توریست‌ها هستند.

بناهای شگفت‌انگیز ساخته شده به دست مسلمانان در دهلی خیلی بیشتر از آن چیزهایی است که بشود در مدت زمانی کوتاه بازدید کرد؛ یکی دیگر از معروف‌ترین‌ها، بلندترین بنای آجری جهان، مناره‌ی قُطَب است که بیشتر از هفتاد متر ارتفاع و چهارصد پله دارد. این بنا در کنار مسجد قطب اسلام در جنوب شهر دهلی واقع شده.

به جز مسلمانان، هندوها نیز در تاریخ این سرزمین خیلی به چشم می‌آیند؛ معبد آکشاردام که بزرگ‌ترین معبد هندوها در جهان است، در دهلی ساخته شده و ساختمان تماشایی و پرزرق و برق دارد. ورود به آن آداب عمومی مانند مسجد را دارد و در بعضی از قسمت‌ها اجازه‌ی عکاسی به توریست‌ها داده نمی‌شود.

دهلی با توجه به وسعتش، پارک و باغ هم کم ندارد. پارک دهلی روزهای یک‌شنبه پاتوق هندی‌هایی است که تعطیلات را می‌خواهند همراه خانواده بگذرانند. این پارک زمین بازی مخصوص کودکان و چندین رستوران دارد و برای بچه‌ها جایی دوست‌داشتنی خواهد بود. در پارک آهو نیز با تماشا و غذا دادن به آهوهای مشهور هندی به بچه‌ها خیلی خوش می‌گذرد؛ البته به شرطی که هوا خیلی گرم نباشد!

اگر یک شهر در دنیا باشد که می‌توانید یک سال تمام در آن هر روز غذای غیرتکراری بخورید، پایتخت هند است. تنوع ملیت‌های مختلف با فرهنگ‌های و دین‌های متفاوت، باعث شده دانه‌های غذایی متفاوتی نیز در این کشور به وجود بیاید. از آجیل‌هایی بوداده با ادویه‌های مختلف گرفته تا کباب‌های لذیذ دهلی، از مزه‌هایی است که هیچ‌وقت از یاد نمی‌برید. در هند حتی بستنی لُفلی هم پیدا می‌کنید، شاید برای همه دوست‌داشتنی نباشد ولی طرفدارهای زیادی از همه جای دنیا می‌آیند این‌جا که بستنی چیلی بخورند. بیشتر غذاهای هندی

همراه با برنج سرو می‌شود و کنار غذای اصلی چند مدل مزه و چاشنی مثل سمبوسه یا سس‌های سبزیجات مختلف می‌چینند. شاید همین ضیافت‌های عطرها و طعم‌هاست که باعث می‌شود تا مدت‌ها بعد از دیدن دهلی، مزه‌ی این دیدار باقی بماند.

تاریخچه

دهلی همیشه پایتخت هند نبوده، اما از آن‌جا که شهری مرزی و در مسیر راه آسیای جنوب شرقی و مرکزی است، در تاریخ این کشور همیشه نقشی اساسی برعهده داشته است. یک اعتقادی هم هست که این‌جا، محل شهر باستانی ایندراپراستا بوده که در میانه‌ها تا سه هزار سال پیش حرفش بوده. از آن طرف، شواهد و مدارک تاریخی نشان می‌دهند که این شهر بیشتر از دو هزار و پانصد سال قدمت ندارد. حالا دیگر خودتان می‌دانید که کدام حرف را باور کنید و کدام را نه. دست کم هشت شهر شناخته شده دور و برده‌لی پیدا شده که در دوره‌های مختلف ساخته بودند. آخری‌شان هم دهلی نوپی بود که توسط انگلیسی‌ها ساخته شد. چهارتا شهر اول، در جنوب دهلی و نزدیک مناره‌ی قطب قرار گرفته‌اند. پنجمی، اسمش فیروزآباد بود و فیروز شاه نامی دستور ساختش را داده بود. زمان پادشاهی شرشاه، پنجمی را در پورانا کیلا ساختند. شاه جهان، امپراتور گورکانی در قرن هفدهم میلادی، داد هفتمی را بسازند و بعدش هم به این نتیجه رسید که خوب است پایتخت را از آگرا به آن‌جا منتقل کنند.

در قرن دوازدهم، چائوهان‌ها قدرت را به دست گرفتند و دهلی را تبدیل کردند به تاثیرگذارترین مرکز آیین هندو در شمال هند. اما قطب‌الدین ایبک که در سال ۱۱۹۳ شهر را تصرف کرد، سنت اسلامی را در این شهر پایه گذاشت که شش قرن طول کشید. در سال ۱۸۰۳ که بریتانیا دهلی را تصرف کرد، حکومت خودش را در آن‌جا برقرار کرد. آن موقع البته دهلی پایتخت نبود، اما برای خودش یک مرکز تجاری درست و حسابی بود. سال ۱۹۱۱ هم که بریتانیایی‌ها بالاخره پایتخت را از کلکته منتقل کردند به دهلی و به قول خودشان، تصمیم گرفتند طوری دهلی نورا بازسازی کنند که خورشید هیچ وقت در آن‌جا غروب نکند. این بازسازی تمام نشده بود که شهر را در سال ۱۹۳۱ رسماً افتتاح کردند. حالا این که شهری با این همه قدمت را چطوری می‌شود رسماً افتتاح کرد، ما نمی‌دانیم. به هر حال شانزده سال بعدش دست بریتانیایی‌ها از حکومت هند کوتاه شد و دهلی شد پایتخت هند آزاد و مستقل. از زمان استقلال هند، دهلی به عنوان پایتخت این کشور مدرن، کلی پیشرفت کرده و تبدیل شده به شهری شلوغ با موقعیت اقتصادی خوب و البته ترافیک زیاد.

حمل و نقل

رفت و آمد در دهلی، خودش به یک ماجراجویی می‌ماند. ترافیک برای خودش ماجرابی دارد و خیلی از راننده تاکسی‌ها فکر می‌کنند وظیفه دارند قیمت را با توریست‌ها ده برابر حساب کنند.

- مترو

سیستم متروی دهلی، سریع و ارزان است و تهیه هم دارد. با توجه به این که مترو همچنان در حال گسترش است، راه مناسبی برای رفت و آمد در شهر به شمار می‌رود. دارای سرویس برجسته و قابل قبولی است. در قطارها نام ایستگاه‌ها را به زبان‌های هندی و انگلیسی اعلام می‌کنند و خوردن مواد غذایی هم در آن‌ها ممنوع است.

- تاکسی

با این که برای رفتن به خیلی از مکان‌های دیدنی و دور افتاده‌ی دهلی لازم است که سوار تاکسی شوید، باز هم مترو ارزان‌تر و به همان اندازه راحت است. بیشتر تاکسی‌های دهلی قدیمی‌اند، اما اوضاع خوبی دارند و گازسوز هم شده‌اند. تمام تاکسی‌ها تاکسی‌متر دارند، اما بیشتر راننده‌ها یک بهانه‌ای برای روشن نکردنش پیدا می‌کنند که باید به آن‌ها تذکر دهید. طی کردن کرایه قبل از سوار شدن به ماشین هم بد نیست.

- اتوریکشا

اتوریکشا که به اسم سه چرخه، توکتوک و اتو هم معروف است، یک ماشین کوچک و جمع و جور است که در ندارد و گازسوز است و سه نفر روی صندلی عقبش جا می‌شوند. این وسیله‌ی نقلیه برای مسیرهای کوتاه مناسب‌تر است و با ترکیب رنگ سبز و زردش، راحت توی خیابان‌های شلوغ دهلی دیده می‌شود. اتوریکشا از تاکسی ارزان‌تر است و کرایه‌ی ثابتی دارد، اما چون مقدار این کرایه پایین است، راننده‌ها بدشان نمی‌آید برای گرفتن کرایه‌ی بالاتر چانه بزنند.

آب و هوا

آب و هوای دهلی یک نسخه‌ی غیر معمول از آب و هوای نیمه گرمسیری است. تابستان‌ها، تحت تاثیر هوای بیابان‌های راجستان، طولانی و گرم است و گاهی توفان‌های شن و ماسه هم به راه می‌افتد. در عوض زمستان‌ها به خاطر سرمای هیمالیا دمای هوا پایین می‌آید و -باور بکنید یا نه- اهالی شهر بخاری‌هایشان را بیرون می‌آورند.

مراکز خرید

می‌گویند دهلی با مغازه‌های متنوع‌اش، از بازارهای شلوغ و پر انرژی‌اش گرفته تا بوتیک‌های شیک و سطح بالایش بهشت طرفداران خرید است؛ البته اگر از چانه زدن و شلوغی خوشتان بیاید. فروشگاه‌های شرقی و بازارهای بزرگ و شلوغ، در بیشتر شهر پیدا می‌شوند؛ به خصوص در گورگانون و جنوب دهلی. صنایع دستی پارچه‌ای، چوبی و سنگی، لباس‌های سنتی، جواهرات، کارهای چرمی و فرش از سوغاتی‌های اصلی دهلی هستند.

پیشنهاد سفر

- در دو روز

بد نیست روز اول را در جاهای خلوت بگذرانید تا کم کم با شلوغی دهلی کنار بیایید. با بازدید از موزه‌ی ملی، بنای یادبود گاندی و مقبره‌ی همایون، روز آرام و جالبی را به شب خواهید رساند. روز دوم را با قدم زدن در قلعه‌ی قرمز و مسجد جامع شروع کنید. بعد از آن می‌توانید برای تماشای مردم و مغازه‌ها و احیاناً کمی خرید، به بازار بروید. سوار یک اتوریکشا شوید و به میدان کونوت بروید، جایی که هم رستوران زیاد دارد و هم مغازه‌های متنوع.

جاذبه های تفریحی و گردشگری دهلی

بیشتر جاذبه های گردشگری دهلی در دهلی قدیم و دور و بر میدان کونوت واقع شده اند.

روزهای یکشنبه و ترافیک کمترشان، بازدید از بناهای تاریخی و جاذبه های گردشگری را راحت تر می کنند، به شرط این که اول وقت و قبل از سرازیر شدن جمعیت به آن جا بروید. خیلی از این بناها روزهای دوشنبه تعطیل اند. بلیت ورودی اکثر جاهای دیدنی را می شود هم به رویه پرداخت و هم به دلار.

- قلعه ی سرخ

از این قلعه ی بزرگ، امروزه تنها بنایی متروکه و نیمه ویران باقی مانده. قلعه ی سرخ را شاه جهان از ماسه سنگ ساخته و می گویند وقتی سوار بر فیل، از دروازه ی قلعه وارد خیابان های دهلی قدیم می شد، عظمتی داشت که نشانه ی جلال و شکوه و قدرتش بود. شاه جهان، ساخت این قلعه ی بزرگ را در سال ۱۶۳۸ آغاز کرد و در سال ۱۶۴۸، این کار را به پایان رساند. البته هیچ وقت نتوانست پایتختش را به طور کامل از آگرا به این جا منتقل کند، چون پسر نمک نشناسی داشت که داد او را برکنار کنند و در قلعه ی آگرا زندانی اش کرد. این بنا، از تالارها، ایوان ها و ساختمان های مختلف خصوصی و عمومی باشکوه و زیبا تشکیل شده است.

- دروازه ی لاهور

دروازه ی اصلی دروازه ی قلعه است و روبه روی لاهور در پاکستان قرار گرفته. این دروازه، نماد قدرت دهلی مدرن است، زیرا در خلال جنگ های استقلال علیه ارتش بریتانیا، آرزوی مردم هند بود که افراشتن پرچم کشور خودشان را بر فراز این دروازه ببینند؛ آرزویی که در سال ۱۹۴۷ تحقق یافت.

از این دروازه که وارد قلعه شوید، به دالان سرپوشیده ای هدایت خواهید شد که اسمش را گذاشته اند چاتا چوک که معنی اش می شود بازار سرپوشیده. در مغازه های این جا، زمانی جواهرات، ابریشم و طلا می فروختند به امید این که مورد پسند اعضای خانواده ی سلطنتی قرار بگیرد؛ امروزه هم دست فروش ها سوقاتی های ارزان قیمت دهلی را در آن جا به نمایش گذاشته اند. دیوان عام و دیوان خاص، از دیگر قسمت های این قلعه اند. دیوان عام، همان طور که از نامش پیداست، تالاری برای بارعام پادشاه بوده و دیوان خاص، تالاری اعیانی برای برگزاری جلسات مهم و خصوصی به شمار می رفت.

- راج پت

راج پت یا راه همایونی، مسیر عریضی است که توسط معمار انگلیسی ادوین لوتین ساخته شده و هر سال در روز بیست و ششم ژانویه، میزبان رژه های روز جمهوری است.

- مقبره ی همایون

همایون دومین پادشاه امپراتوری گورکانیان بود که پس از پانزده سال پناهندگی در دربار ایران، توانست به کمک شاه طهماسب اول تاج و تخت خود را پس بگیرد و به هند برگشت. اما عمرش به دنیا نبود و تنها چند ماه طول کشید تا به خاطر سقوط از پله های کتابخانه اش فوت کند. این آرامگاه باشکوه به دستور همسر همایون، حمیده بانو بیگم که در ایران با معماری ایرانی آشنا شده بود ساخته شد. بنا از مقابر ایرانی و فضای چهار باغ الهام گرفته و اولین باغ به این سبک در هندوستان به شمار می رود.

- مناره ی قطب

این مناره ی عظیم، از اولین بناهای عظیم هند و از نمونه های بارز معماری هندو-اسلامی است. تزئینات روی این مناره بی نظیر است و یک ستون مرموز از فلزی ناشناخته هم آن را جذاب تر کرده است. این ستون که در صحن اصلی مسجد نصب شده و مربوط به قرن پنجم میلادی است، با آلیاژ ناشناخته ای ساخته شده که هرگز زنگ نمی زند، رنگ عوض نمی کند و فرسوده هم نمی شود. هندی ها عقیده دارند که اگر از پشت دستتان را دور این ستون حلقه کنید، خوش یمن است. مناره ی قطب کنار مسجد قوه ی الاسلام و بقایای چندین بنای قدیمی دیگر واقع شده که به همراه هم، مجموعه ی قطب را تشکیل می دهد.

- بنای یادبود ماهاتما گاندی

در جایی که یک هندو در سی ام ژانویه ی سال ۱۹۴۸ ماهاتما گاندی را ترور کرد، بنای یادبودی به یاد این رهبر فقید هند ساخته اند.

بارگشت به فهرست مطالب

- موزه ی ملی

مجموعه ی بی نظیر این موزه، شامل اشیاء عتیقه از تمدن هاراپان، عتیقه های مربوط به آسیای مرکزی، دست نوشته های هندی و ماسک های قبیله های مختلف، مجسمه ها، ابزار آلات موسیقی، سکه ها و مینیاتورهای قدیمی و... است.

- مسجد جامع دهلی

مسجد جامع دهلی یا مسجد جهان نما، از بزرگ ترین مسجدهای هندوستان و یکی از باشکوه ترین بناهای جهان اسلام است. این بنا که به دستور شاه جهان در سال ۱۶۵۶ میلادی ساخته شده و روبه روی قلعه ی سرخ در دهلی قدیم واقع شده، یکی از مراکز مهم مسلمانان هند به شمار می رود. در این مسجد، قرآنی نگه داری می شود که بر روی پوست آهو کتابت شده است.

- باغ لودی

این باغ بسیار زیبا مکان بسیار معروفی است که برای پیاده روی و گردش صبحگاهی بسیار مناسب است. بهتراست از بازدید این باغ در روزهای یکشنبه خودداری کنید، چرا که در این روز این مکان بسیار شلوغ است. این باغ در خیابان لودی قرار دارد و ساعات بازدید آن ۶ صبح تا ۸ بعد از ظهر است.

غذا

دهلی با رستوران های متنوع و رنگارنگش، نه تنها مسافرانش را راضی می کند، که خوش خوراک ترین اهالی دهلی هم از بابت کمبود یا کیفیت پایین غذا شکایتی ندارند. خیلی از بهترین رستوران های غذای هندی در کل هند در این شهر غذا سرو می کنند و بسیاری از غذاهای بین المللی هم در آن جا راحت پیدا می شود. حتی مک دونالد هم در آن جا شعبه دارد.

برای رفتن به رستوران های شیک، بهتراست از قبل میز رزرو کنید، مخصوصاً در آخر هفته ها.

شهر بمبئی Mumbai

پایین تری دارند، ولی هر بار که بخواهید به مراکز توریستی شهر برسید، باید مسافت نسبتاً زیادی را طی کنید. در غیر این صورت، هتل‌های محله‌های توریستی با این‌که کوچک هستند ولی خیلی پرتعدادند و سرویس‌های خوبی را به مهمان‌هایشان ارائه می‌کنند.

اگر گذرستان به اطراف شهر افتاد، شاید بد نباشد ریکشا سواری را هم تجربه کنید؛ ریکشاها یا همان تاکسی‌های سه چرخه‌ی هندی اجازه‌ی عبور و مرور در نواحی مرکزی شهر را ندارند و تنها در حومه‌ی غربی تردد می‌کنند.

با وجود بیش از یک قرن حکومت بریتانیا بر هندوستان، ساختمان‌های زیادی با سبک گوتیک در بمبئی ساخته شده و دیدن آن‌ها مخصوصاً در بخش‌های جنوبی شهر تعجبی ندارد. یکی از مشهورترین بناهای بمبئی، دروازه‌ی هند با تمام سوابق تاریخی آن است. این دروازه که در بندرگاه واقع شده، به مناسبت دیدار شاه جرج پنجم و ملکه از هند طی سال‌های ۱۹۱۱ تا ۱۹۲۴ ساخته شد و بیست و چهار سال بعد استعمارگران انگلیسی نیز از همین دروازه خاک هند را ترک کردند. دروازه‌ی هند یکی از پاتوق‌های توریست‌هاست؛ نزدیک دروازه، هتل تاج محل که یکی از لوکس‌ترین و گران‌قیمت‌ترین هتل‌های بمبئی است با نورپردازی چشم‌گیرش خودنمایی می‌کند و از طرفی برای رفتن به جزیره‌ی فیلیپا نیز قایق‌های رنگارنگ چوبی از همین بندرگاه حرکت می‌کنند. جزیره‌ی فیلیپا، منطقه‌ای شگفت‌انگیز که به جزیره‌ی میمون‌ها نیز معروف است، از چندین غار تو در تو با حفاری‌ها و نقش‌های برجسته تشکیل شده که گوشه‌هایی از کاخ‌های سلاطین و پادشاهان هند باستان را نشان می‌دهد. با این‌که باورکردنش سخت است ولی هر چند وقت یک‌بار دوره‌های آموزش جادوگری در این مکان برگزار می‌شود؛ اگر مشغول گشت و گذار در میان غارهای الفانتا بودید و صداهای عجیبی شنیدید، ترس را فراموش کنید، یا صدای میمون‌های بازیگوش است یا جادوگرهای جزیره مشغول بازی هستند.

غارهای الفانتا در فهرست میراث جهانی یونسکو نیز ثبت شده‌اند. ترمینال چاتراپاتی شیواجی هم یکی دیگر از بناهای مشهور بمبئی است که در فهرست میراث جهانی یونسکو ثبت شده؛ چاتراپاتی شیواجی که یکی دیگر از یادگارهای تسلط بریتانیا بر هند است و به نام ملکه‌ی ویکتوریا و در روز تاج‌گذاری او افتتاح شده، امروز نام بنیان‌گذار امپراطوری مراتا را بر خودش دارد و هنوز بخش‌هایی از-

بمبئی، شهر تجارت و ثروت، شهر بی‌خانمان‌ها و در یک کلام شهر بالیوود است. شهر بمبئی که در سال ۱۹۹۶ یک تغییر اساسی کرد و امروز آن را با نام مومبای می‌شناسند، یکی از مراکز مهم تجاری و صنعتی هند به حساب می‌آید. بمبئی، به معنای ساحل خوب، نامی بود که استعمارگران پرتغالی برای این شهر گذاشتند اما مومبای نام یکی از الهه‌های هندی است.

بمبئی با این‌که یکی از مراکز مهم تولید ثروت در هندوستان است، اما بیشترین جمعیت زاغه‌نشین را دارد. این شهر در زمان استعمار، مرکز حکومت بریتانیا در شبه قاره‌ی هند به شمار می‌رفت و انگلیسی‌ها به آن دروازه‌ی هند می‌گفتند. آب و هوای شرجی و گرم که از فروردین تا اوایل تیر طول می‌کشد یا باران‌های زیادی که تا پاییز می‌بارد، شاید خیلی مناسب سفر به این شهر شلوغ نباشد؛ ولی هر چه به سمت زمستان برویم، هوا خنک‌تر می‌شود و رطوبت کم‌تر. توریست‌ها هم این وقت را برای سفر به هند بیشتر دوست دارند، که البته مسافرهایی زیاد ممکن است باعث بشود هتل موردنظرشان را نتوانید به راحتی پیدا کنید و بهتر است چند هفته‌ای قبل از زمان سفر به فکر رزرو هتل خود باشید.

فرودگاه همیشه شلوغ بمبئی، چاتراپاتی شیواجی، هر روز با پروازهای متعدد داخلی و خارجی مهمان‌های زیادی را برای این شهر جابه‌جا می‌کند. فرودگاه حدوداً سی کیلومتر با مرکز شهر فاصله دارد و اگر می‌خواهید یک دفعه کرایه‌ی تاکسی شوکه‌تان نکنند، از قبل با راننده سر قیمت چانه بزنید. راننده تاکسی‌های هند با این‌که از سیستم تاکسی‌متر استفاده می‌کنند ولی هر کدام به اندازه‌ی زنگ بودن شان می‌توانند کرایه را بالا ببرند. خوشبختانه چانه‌زدن را بلدند و می‌توان کم‌تر نگران بود. فقط کافی است از یک راننده قیمت بگیرید و اگر به نظر خیلی گران آمد، سراغ ماشین یا باجه‌ی تاکسی بعدی بروید تا قیمت دست‌تان باشد.

برای گشت و گذار در شهر هم علاوه بر تاکسی‌های سیاه رنگ هندی، مترو و اتوبوس را هم در نظر بگیرید. متروی بمبئی یکی از سیستم‌های حمل و نقل مهم است و اتوبوس‌ها هم با ایستگاه‌های متعددی که در سطح شهر دارند، گزینه‌ی خوبی برای رفت و آمد هستند؛ اگر قرار است مدتی طولانی در بمبئی اقامت داشته باشید و مانند در ترافیک شکلی برای شما ایجاد نمی‌کند، پیشنهاد می‌کنیم یکی از هتل‌های دور از مرکز شهر را رزرو کنید. این هتل‌ها هزینه‌ی

تاریخچه

بمبئی مرکز ایالت مهاراشترا، بزرگ‌ترین بندر هند در ساحل غربی این کشور است و مرکز بانک‌داری، تجارت، مبادلات ارزی، بازرگانی و کشتی‌سازی هند به شمار می‌رود. در زمان استعمار بریتانیا بر هند، بمبئی مرکز بخش‌های اداری و حکومتی بریتانیا در شبه قاره بوده و از نظر آن‌ها دروازه‌ی هند بود.

بمبئی شهری است بندری با بناهای دیدنی تاریخی و کم نظیر. صنعت فیلم‌سازی هند هم بیشتر در بمبئی متمرکز است و سهم عمده‌ای از تولید سالانه‌ی فیلم‌های هندی در این شهر و در مرکز سینمایی بالیوود انجام می‌شود.

آن به عنوان ترمینال قطارهای داخل و خارج شهر مورد استفاده قرار می‌گیرد. بد نیست تماشای موزه‌ی چاپاتری شیواجی را نیز در این مکان از دست ندهید؛ موزه و گالری هنری آن، مجموعه‌ی بی‌نظیری از تاریخ و هنر هندوستان را نمایش می‌دهد.

برای بازدید از موزه‌ها، بمبئی بهترین شهر در هندوستان است. موزه‌ی ویکتوریا در همان جنوب شهر و محله‌ی توریستی کولابا و در میان باغ بسیار بزرگ ویکتوریا واقع شده است. علاوه بر اشیاء و اسناد دیدنی داخل موزه، باغ ویکتوریا نیز از جاهای تماشایی بمبئی به شمار می‌رود.

موزه‌ها و بناهای تاریخی بمبئی را که کنار بگذاریم؛ باید اعتراف کنیم جذاب‌ترین بخش سفر به هر کدام از شهرهای هند، غذا و بازار است. علاوه بر مراکز خرید بزرگ که مجموعه‌ای از برندهای معتبر جهانی در آن‌ها فروشگاه دارند، بازارهای قدیمی هندی جذابیت دیگری برای توریست‌ها دارد. دوره‌گردها و دست‌فروش‌ها را نزدیک هر مکان گردشگری می‌توانید پیدا کنید ولی بازار گل‌بانه و بهندی بازار در غرب شهر را از دست ندهید. عود، چای معطر و شال‌های رنگارنگ را با قیمت‌های خوبی می‌توان در این بازارها پیدا کرد. در میان بازارها سنتی بمبئی، کرافت بازار با این‌که از بقیه قدیمی‌تر است، ولی بازار پر رونقی است. بد نیست یک دوربین عکاسی دم دست‌تان داشته باشید؛ شاید همه چیز را نتوانید بخرید، ولی تصویر این همه رنگ را حیف است ثبت نکنید.

بمبئی شهر بالیوود، بزرگ‌ترین کمپانی فیلم‌سازی هند، است. تعداد فیلم‌هایی که هر سال در این کمپانی تولید می‌شود به اندازه‌ای است که صنعت سینمای هند را به همین نام می‌شناسند. به همین خاطر بمبئی محل رفت و آمد ستارگان مشهور سینمایی است که با ماشین‌های گران‌قیمت‌شان به این طرف و آن طرف می‌روند. شاید برای مسافرها ناآشنا باشند، ولی هر جا دیدید یک یا چند نفر با لباس یا ماشین برانزده وارد شدند و ناگهان صدها نفر به سمت‌شان هجوم بردند، شک نکنید که یکی از قهرمانان فیلم‌های هندی جلوی رویتان است.

عطرو بوی ادویه‌های هندی را به جز بازارها در رستوران‌ها هم می‌توان احساس کرد. بمبئی رستوران‌های بسیاری دارد؛ از رستوران‌های سطح بالا گرفته تا دکه‌های ساندویچ‌فروشی، هر کدام مشتری‌های خودشان را دارند و تقریباً هیچ جایی در این شهر نیست که غذا بفروشد و بی‌کار مانده باشد. علاوه بر رستوران‌های هندی، از همه‌ی ملیت‌ها در این شهر می‌توان غذا یافت. از نودل‌های چینی و دلمه‌های ترکی گرفته تا قهوه‌خانه‌های ایرانی که طرفدارهای زیادی هم دارد. در رستوران‌های هندی، حتماً در مورد میزان تند بودن غذا از پیش‌خدمت بپرسید. اگر به غذاهای خیلی تند علاقه‌ای ندارید، گاهی مشابه همان غذا را می‌توانید با لفل و ادویه‌جات کم‌تری سفارش دهید.

ایرانی‌های مقیم بمبئی آن‌قدری زیاد هستند که برای خودشان محله و کسب‌وکار به هم زده باشند. در بازار فرش ایرانی‌های زیادی را می‌توانید ببینید که سال‌هاست در این شهر زندگی می‌کنند و شاید راهنمای خوبی برای جاهای دیدنی بمبئی به نظر برسند. به هر حال به امتحانش می‌ارزد. بسیاری از مهاجرین ایرانی بمبئی به قصد ادامه تحصیل به این جا آمده‌اند و ماندگار شده‌اند؛ چند تا از دانشگاه‌های بمبئی از مراکز علمی معتبر جهان هستند. دانشگاه اصلی بمبئی که در نزدیکی دادگاه عالی شهر قرار گرفته از نظر معماری نیز بنایی ارزشمند دارد. هر طرف بمبئی که سر بچرخانید، با چیزهای جدید و جالبی روبه‌رو می‌شوید؛ تنوع ادیان و فرهنگ‌های مختلف در میان شهری با تاریخ پر فراز و نشیب که همیشه زنده و پراز شور و هیجان ساخته. بمبئی تنها شهر هند است که بیشترین مسافران، قبلاً هم به آن جا سفر کرده‌اند؛ فراموش نکنید که یک بار دیدنش کافی نیست.

حمل و نقل

به خاطر کمبود جای پارک، ترافیک و وضعیت نامناسب جاده‌ها، بسیاری از اهالی بمبئی برای رفت و آمد به محل کار، از وسایل نقلیه عمومی استفاده می‌کنند. به هر حال سوار تاکسی شدن در خیابان‌های پر دست‌انداز بمبئی از تجربه‌های تکرار نشدنی سفر به هند است. هر چند که اگر به خیابان‌ها عادت نکرده باشید، سوار شدن بر اتو ریکشا را به شما توصیه نمی‌کنیم. به هر حال وسیله‌ای است با فیزیک نامطمئن، درب و داغان و غیر قابل اطمینان که با سرعتی بالای سی کیلومتر در ساعت راه می‌رود و راننده‌اش خیال می‌کند شوماخراست!

- تاکسی

بیشتر تاکسی‌های بمبئی ماشین‌های کوچکی هستند که کولر ندارند و رنگشان سیاه و سقفشان هم زرد است. این تاکسی‌ها معمولاً در خیابان تردد می‌کنند و قیمت‌هایشان هم چندان گران نیست.

- تاکسی‌های خصوصی

اگر دلتان خواست با ماشین کولرداری که کرایه‌اش تنها بیست و پنج درصد بیشتر از تاکسی‌های معمولی است، جابه‌جا شوید، می‌توانید از تاکسی‌های خصوصی استفاده کنید. البته نه هر تاکسی خصوصی‌ای، بلکه ترجیحاً آن‌هایی که متعلق به یک شرکت معلوم باشند و از نرخ دولتی کرایه‌ها پیروی کنند. این جور تاکسی‌ها هم ترو و تمیز و خنک‌اند و تاکسی‌مترشان همیشه درست کار می‌کند، که راننده‌های مودب و آموزش دیده‌ای هم دارد. استفاده از این تاکسی‌ها امنیت بیشتری دارد، فقط باید بین نیم ساعت تا یک ساعت زودتر آن‌ها را خبر کنید.

- اتوبوس

خطوط اتوبوس‌رانی بمبئی با اتوبوس‌های متعددش، تمام شهر و حاشیه‌هایش را به هم وصل کرده. در هر نقطه‌ی شهر که باشید، ایستگاه اتوبوس راحت پیدا می‌شود، البته برعکس صندلی خالی. اتوبوس‌ها همیشه شلوغ‌اند و برای سوار شدن هم معمولاً باید در صف ایستاد.

آب و هوا

بمبئی آب و هوای گرمسیری دارد، هفت ماه از سال هوایش خشک است و اوج باران‌هایش می‌افتد به ماه ژانویه. فصل سردش از دسامبر تا فوریه است که دنبالش تابستان از راه می‌رسد و تا ژوئن هم طول می‌کشد. از ژوئن تا انتهای سپتامبر هم فصل باران‌های موسمی است. فصل سرد که دمای هوا پایین و رطوبت هم کم‌تر است، وقت مناسبی برای سفر به بمبئی است.

مراکز خرید

اگر به خاطر خرید لباس‌های سنتی، صنایع دستی ارزان قیمت و حتی اجناس گرانی مثل قالیچه و جواهر و این جور چیزها به هند رفته باشید، بمبئی بهترین انتخاب است. بعضی از بهترین فروشگاه‌های هند در این شهر پیدا می‌شوند و تماشای بساط دست‌فروش‌هایی که از عطر و لباس گرفته تا وسایل برقی کوچک را جلویشان پهن کرده‌اند هم خالی از لطف نیست.

وقت خرید کردن در بمبئی، چیزی که نباید یادتان برود، چانه زدن است. اولاً که فروشنده‌ها برای هر کسی که سرو و وضع توریست‌ها را داشته باشد قیمت‌ها را گران‌تر می‌گویند، دوماً به راننده تاکسی‌هایی که برایشان مشتری بیاورند هم کمیسیون می‌دهند. برای همین چیزهاست که می‌گویند چانه زدن را با پیشنهاد قیمتی معادل یک چهارم قیمت فروش شروع کنید.

سوغاتی‌های محبوب بمبئی عبارتند از: ساری و لباس‌های سنتی، انواع صنایع دستی، لباس‌های پنبه‌ای، عود، کت‌های چرمی، قالی و قالیچه، عتیقه‌جات و اشیای دست دوم و خیلی چیزهای دیگر.

جشنواره‌ها و رویدادها

- جشنواره‌ی بنگانگا

جشنواره‌ی موسیقی کلاسیک، هر سال اوایل دی ماه، در کنار حوض بانگانگا برگزار می‌شود.

- جشنواره‌ی بمبئی

از سال ۲۰۰۴، هر ساله جشنی برای معرفی آداب و رسوم، غذاها و فرهنگ بمبئی در این شهر برگزار می‌شود. این جشنواره را در ماه دی برگزار می‌کنند.

- مسابقات اسب سواری هندوها

یکی از مشهورترین مسابقات اسب‌سواری در جهان است که از سال ۱۹۴۲ در بمبئی برگزار می‌شود.

- گانش گاتورودی

این جشن‌ها برای تشکر از گانش، خدای ثروت هندوها برگزار می‌شوند و ده روز طول می‌کشند. طی این جشن‌ها، مردم مجسمه‌هایی از گانش را به آب انداخته و غرق شدن آن را نشانه‌ی خوش‌یمنی می‌دانند. بزرگ‌ترین جشنواره‌ی سالانه بمبئی، در ماه شهریور برگزار می‌شود.

جاذبه های تفریحی و گردشگری بمبئی

- دروازه هند

این بنا، که بازمانده ای از دوران استعمار بریتانیاست، به عنوان یادبودی از سفر جورج چهارم پادشاه انگلستان در سال ۱۹۱۱ و به سبک ایرانی ساخته شده است. ساختمان این بنا تا سال ۱۹۲۴ طول کشید و تنها بیست و چهار سال بعد، ارتش بریتانیا برای خارج شدن از هند از آن استفاده کرد و دوران استعمار هند به پایان رسید. امروزه این جا محل مناسبی برای دور هم جمع شدن های اهالی بمبئی است.

- هتل تاج محل

هتل مجلل تاج محل، ساختمانی افسانه ایست که با تلفیقی از سبک های معماری اسلامی و رنسانس ساخته شده و از ساختمان های دیدنی بمبئی به شمار می رود.

- موزه ی پرنس ولز

بهترین و بزرگترین موزه بمبئی است و علاوه بر آثاری دیدنی از دوران های مختلف تاریخ و هنر هند، نمونه های بسیار زیبایی از حیات وحش و آبزیان این کشور را هم دارد. این موزه بین سال های ۱۹۰۴ و ۱۹۱۴ بنا شده و طی جنگ جهانی اول به عنوان بیمارستان از آن استفاده می کردند. ساختمان موزه در میان باغ زیبایی قرار دارد و پس از مسافرت پرنس ولز در سال ۱۹۰۵ به هند، به نام او نام گذاری شده است.

- پایانه ی چاتراپاتی شِواجی (ایستگاه ملکه ویکتوریا)

بزرگترین ایستگاه قطار بمبئی و یکی از بناهای دیدنی دوران استعمار بریتانیاست. این ساختمان زیبا، به عنوان نمونه ی کاملی از سبک معماری گوتیک در هند شناخته می شود و در سال ۲۰۰۴ میلادی، در فهرست میراث جهانی یونسکو هم به ثبت رسیده است.

- گالری ملی هنر معاصر

در این گالری، نمایشگاهی هایی از آثار هنری هنرمندانی از هند و سرتاسر جهان برگزار می شود.

- دانشگاه بمبئی

ساختمان دانشگاه قدیمی بمبئی، از دیگر شاهکارهای سبک گوتیک در بمبئی است و به ساختمان های قرن پانزدهمی فرانسوی می ماند. بازدید از کتابخانه و تالار اجتماعات آن برای عموم آزاد است.

- باغ وحش بمبئی

یکی از جذابیت های گردشگری بمبئی، باغ وحش بسیار زیبای آن است. نه فقط به خاطر گردش در تپه های سرسبز آن جا، که برای تماشای حیوانات و پرندگان بسیار زیبا هم که شده سری به آن جا بزنید. البته تنوع حیوانات این باغ وحش خیلی زیاد نیست؛ اما به خاطر داشتن زمین های بازی اش، برای یک گردش خانوادگی مناسب است.

غذا

غذا خوردن در یک رستوران سطح بالا در بمبئی، به خوبی هر جای دیگر دنیا است. اگر خوب بگردید، از هر جای دنیا که فکرش را بکنید، غذایی در این شهر پیدا می شود. اما اگر دنبال عطر و طعم غذاهای بمبئی باشید، باید با رستوران های ارزان تر کنار بیاوید و غذاهای کنار خیابان را هم امتحان کنید. در بمبئی غذاهای ایرانی هم طرفداران بسیاری دارند و رستوران های زیادی در این شهر هست که این جور غذاها را سرو می کنند. جالب است بدانید که به اروپایی ها توصیه شده بدون امتحان کردن غذای ایرانی از این شهر بیرون نروند. اما برای ما ایرانی ها، اگر هوای وطن نکرده باشیم، امتحان کردن این غذاها ضرری که ندارد هیچ، کلی هم منفعت دارد:

- غذای چینی

- غذاهای دریایی گوان

- چات که معادل همان مزه ی خودمان است و انواع مختلفی دارد؛ البته تا جایی که جا داشته باشید، نه بیشتر.

- بهلپوری که نوعی پلوی دم شده با سبزیجات و سس تهرندی ست.

- شیرینی های شیری و خوش مزه ی هندی، مخصوصاً فالوده ی کولفی.

- وادا پاو که نوعی همبرگر گیاهی خوش مزه و معروف هند است.

شهر آگرا

شهر آگرا Agra

زعفران می‌پزند و خیلی‌ها را عاشق خودش می‌کند. آگرایی‌ها نمکین یا آجیل تند مخصوصی هم دارند که خودشان به آن دالمت می‌گویند و خوردنش احتمالاً آنتشتان می‌زند. اگر بین ماه‌های اکتبر تا مارس به آگرا سفر می‌کنید، یادتان باشد که گاجک را هم امتحان کنید که نوعی بیسکویت کنجدی تند و تیز است. توی آگرا، مغازه‌های زیادی را می‌بینید که ظروف و وسایل مرمری یا زیورآلات سنگ‌نشان می‌فروشند. کارهای چرم و قالیچه‌های آگرا هم معروف هستند و می‌توانید برای سوغاتی سراغشان بروید. بد نیست سری به سدر بازار، خیابان فاتح‌آباد یا دورو بر تاج محل بزنید و غذای خوشمزه‌ای هم بخورید. البته موقع خرید وسایل مرمری باید حواستان باشد که سنگ‌های دیگر را جای مرمر به شما نفروشند.

علاوه بر فرودگاه آگرا، ایستگاه‌های اتوبوس ایداق و قلعه‌ی آگرا و ۶ ایستگاه راه‌آهن شهر هم آن را به دیگر نقاط هند متصل می‌کنند. برای رفت و آمد شهری هم می‌توانید از تاکسی، ریکشاهای موتوری و غیرموتوری، دوچرخه یا اتوبوس‌های برقی استفاده کنید.

آگرا، پس از استقلال هند، مرکز صنایع شیمیایی کشور شد و به همین خاطر آلودگی هوا و محیط زیست در این شهر مشکل بزرگی است. اما در سال‌های اخیر، رشد صنعت گردشگری و افزایش تعداد مسافرانی که برای دیدن تاج محل و فاتح‌پور سیکری که هر دو در فهرست میراث جهانی یونسکو قرار گرفته‌اند به این شهر می‌آیند، باعث شده است که دولت هند بیشتر برای حل این مشکل تلاش کند.

چند توصیه:

۱. اگر دنبال رستورانی ارزان می‌گردید، بد نیست سری به محله‌ی تاج‌کنج بزنید. رستوران‌های این محله شاید ساده باشند، اما در عوض می‌توانید موقع غذا خوردن تاج محل را هم تماشا کنید و با یک تیر دو نشان بزنید. البته توی این محله باید کمی دربارهی بهداشت و سوسا به خرج دهید.
۲. پیشنهاد می‌کنیم که به جای کیناری بازار شلوغ و فروشندگانی معمولاً بی‌انصافش به بازار کوچک‌تر جنوب تاج‌کنج بروید که هم خلوت‌تر است و هم ارزان‌تر. بین ماه‌های اکتبر تا مارس هم، از ۱۰ صبح تا ۱۰ شب، یک کیلومتر دورتر از دروازه‌ی شرقی تاج محل، بازارچه‌ی روباز شیلپگرام را پیدا می‌کنید که انواع-

آگرا یا به قول خود هندی‌ها، آگره خانه‌ی یکی از مشهورترین بناهای یادبود جهان است. تاج محلی رؤیایی که درخششی ابدی دارد. آگرا کنار رود زیبای جُمنا شکل گرفته است و اوج شکوه امپراتوری مغول‌های هند را در این شهر خواهید دید. می‌گویند سلطان سکندر لودی بود که آگرای امروزی را ساخت و آن را در اوایل قرن شانزدهم میلادی پایتخت خودش کرد. بعد از مرگ او، پسرش ابراهیم لودی از باپرشاه، مؤسس سلسله‌ی گورکانیان هند، شکست خورد و آگرا پایتخت امپراتوری مغول شد و مغول‌ها هم، که حالا دست از غارتگری کشیده بودند، این شهر را پر کردند از شاهکارهای بی‌نظیر معماری مثل تاج محل.

تاج محل باشکوه‌ترین یادبودی است که برای عشق ساخته‌اند؛ آرامگاهی خیره‌کننده و بزرگ‌ترین جاذبه‌ی گردشگری هند. اگر دم‌دمه‌های طلوع آفتاب به تاج محل بروید، آرامشی جادویی را تجربه می‌کنید، مخصوصاً به این خاطر که خیلی گردشگران پرهیاهو حوالی ظهر به تاج محل سرازیر می‌شود. غروب تاج محل هم دیدنی است و حال و هوایی بی‌نظیر دارد.

آگرا را طوری ساخته‌اند که هیچ مرکز مشخصی ندارد و دیدنی‌هایش بین چند بازار بزرگ و در زمین‌هایی به مساحت ۲۰ کیلومتر مربع پراکنده شده‌اند. بیشتر قطارهایی که گذارشان به آگرا می‌افتد به ایستگاه راه‌آهن کنتنمنت می‌روند که در جنوب غربی شهر است. پاتوق اتوبوس‌های بین‌شهری هم ایستگاه ایداق است که در شمال ایستگاه راه‌آهن کنتنمنت قرار گرفته است. البته آگرا یک ایستگاه قطار دیگر هم در شمال شهر، درست در شرق کیناری بازار، دارد که به ایستگاه قلعه‌ی آگرا معروف است.

آب و هوای آگرا نیمه‌خشک است، هرچند گاهی به آب و هوای مرطوب نیمه‌گرمسیری هم شبیه می‌شود. این شهر زمستان‌هایی ملایم و تابستان‌هایی خشک و گرم دارد و طوفان‌های موسمی را هم تجربه می‌کند. البته طوفان‌های موسمی آگرا با این که هر سال از راه می‌رسند، اما به سختی طوفان‌های موسمی بقیه‌ی هند نیستند. در واقع، به همین دلیل است که آگرا به جای آب و هوای مرطوب نیمه‌گرمسیری معمولاً آب و هوایی نیمه‌خشک دارد.

آگرا همیشه به خاطر غذاهای سبک مغولی و خوراکی‌های محلی ساده‌تری که در کوچه و بازار پیدایشان می‌کنید معروف بوده است. توی این شهر حتماً باید مزه‌ی پیتا را بچشید؛ شیرینی مربع‌شکلی که با کدو حلوائی، گلاب، نارگیل و -

صنایع دستی و آثار هنری را در آن می‌فروشند.

۳. آگرا شهر نامانی نیست، اما حواستان باید به کلاه‌بردارهایی که گردشگران را نشان می‌کنند باشد. بسیاری از هتل‌ها، سوغات‌فروشی‌ها و صرافی‌ها حق کمیسیون خوبی به رانندگان تاکسی و ریکشا می‌دهند تا برایشان مشتری بیآورند. به همین دلیل، ممکن است راننده‌ای را ببینید که حاضر است با کرایه‌ی خیلی کم یا حتی مجانی شما را به این جور جاها ببرد که البته حق کمیسیون راننده را روی قیمت کالاها و خدماتشان از شما می‌گیرند.

۴. موقع خرید، حواستان را جمع کنید چون بعضی خرده‌فروش‌های حریص هم هستند که هر دروغی می‌گویند تا جنس را گران‌تر به شما بفروشند، پس بد نیست که قبل از خرید هر چیز، قیمتشان را با کالاهای مشابه مقایسه کنید.

دیدنی‌ها:

- تاج محل
- قلعه‌ی آگرا
- آرامگاه اکبر
- مهتاب باغ
- مسجد جامع

تاریخچه

با این که بیشتر مردم آگرا را با شاهکارهای معماری باقی‌مانده از دوره‌ی مغول‌ها می‌شناسند، اما این منطقه از ۱۰۰۰ سال پیش از میلاد مسکونی بوده است. می‌گویند سلطان سکندر لودی بود که آگرای امروزی را ساخت و آن را در اوایل قرن شانزدهم میلادی پایتخت خودش کرد. اما پس از مرگ او، پسرش ابراهیم لودی در سال ۱۵۲۶ از بایر شاه، مؤسس سلسله‌ی گورکانیان هند، شکست خورد و آگرا پایتختِ امپراتوری مغول شد.

عصر طلایی آگرا از همین زمان شروع شد. هر حاکمی که روی کار می‌آمد ساختمان‌های جدید و باشکوهی می‌ساخت تا توانگریش را به رخ دیگران بکشد و حاکم بعدی هم سعی می‌کرد روی دست پیشینیانش بلند شود. بابر، فاتح آگرا، اولین باغ ایرانی را که آرام‌باغ نام داشت در ساحل رود جَمنا ساخت و نوه‌اش اکبر هم برج و باروی قلعه‌ی آگرا، یا اکبرآباد آن روزها، را به آسمان رساند و این شهر را کانون دانش، هنر، فرهنگ، تجارت و مذهبِ امپراتوری مغول کرد. او شهر جدیدی هم در حاشیه‌ی اکبرآباد ساخت و اسمش را فاتح‌پور سیکری گذاشت؛ شهری که آن را به سبک اردوگاه‌های نظامی مغولی ساخته بودند.

جهانگیر، پسر اکبر، عاشق گل و گیاه بود و شهر را پر از باغ و بوستان کرد. شاه جهان، پسر جهانگیر، هم پای معماران بزرگ را به شهر باز کرد و معروف‌ترین بنای یادبود هند، یا حتی جهان، را به یاد همسرش، ممتاز محل، در اکبرآباد ساخت؛ تاج محلِ رؤیایی.

اکبرآباد در دوره‌ی اکبرشاه، جهانگیرشاه و شاه جهان پایتخت امپراتوری مغول باقی ماند، تا این که شاه جهان در اواسط قرن هفدهم پایتختش را به شاه جهان‌آباد یا همان دهلی منتقل کرد. اما پسرش، اورنگ‌زیب، علیه پدرش توطئه کرد، او را در قلعه به زندان انداخت و دوباره پایتخت را به اکبرآباد برگرداند، هرچند او هم چند سال بعد اورنگ‌آباد را پایتخت خودش کرد.

بعد از سقوط امپراتوری مغول، اکبرآباد به دست حاکمان سلسله‌ی ماراتا افتاد و این حاکمان اسم شهر را به آگرا تغییر دادند. اما در اوایل قرن نوزدهم میلادی، آگرا هم به سرزمین‌های مستعمره‌ی بریتانیا پیوست. حالا کم‌کم روزگار سختی آگرا از راه می‌رسید. در سال‌های ۱۸۳۷ و ۱۸۳۸، آگرایی‌ها قحطی بزرگی را از سر گذراندند که هنوز هم قصه‌ی مصیبت‌هایش سر زبان مردم شهر است. این شهر در اواسط قرن نوزدهم هم مرکز قیام‌هایی علیه استعمار بریتانیا بود، اما این قیام‌ها موفق نبودند و آگرا هم مثل بقیه‌ی هند تا ۱۹۴۷ مستعمره‌ی بریتانیا ماند.

آگرا، پس از استقلال هند، مرکز صنایع شیمیایی کشور شد و به همین خاطر آلودگی‌ها و محیط زیست در این شهر مشکل بزرگی است. اما در سال‌های اخیر، رشد صنعت گردشگری و افزایش تعداد مسافرانی که برای دیدن تاج محل و فاتح‌پور سیکری که هر دو در فهرست میراث جهانی یونسکو قرار گرفته‌اند به این شهر می‌آیند، باعث شده است که دولت هند بیشتر برای حل این مشکل تلاش کند.

حمل و نقل

برای رفت و آمد بین شهر و فرودگاه می‌توانید از تاکسی یا ریکشا (تاکسی سه‌چرخه) سه چرخه استفاده کنید که به ترتیب حدود ۲۰۰ و ۱۰۰ روپیه خرج دارند.

اگر می‌خواهید با ریکشاهای موتوری یا اتوریکشاها در شهر بگردید، بهتر است به کیوسک شبانه‌روزی اتوریکشا در ایستگاه راه‌آهن کنتنمنت بروید و با پرداخت ۱۵ روپیه، ۳۰ روپیه یا ۵۰ روپیه به ترتیب یک سواری یک‌کیلومتری کوتاه، سواری تا سدر بازار و سواری تا تاج‌کنج را تجربه کنید. اتوریکشاها را می‌توانید برای گردش‌های چند ساعته در تاج محل، قلعه‌ی آگرا یا دیگر دیدنی‌های شهر هم کرایه کنید که البته نرخ‌های متفاوتی دارند. راه دیگر گردش در آگرا ریکشاهای غیرموتوری هستند که هم ارزان‌ترند و هم کمتر هوا را آلوده می‌کنند.

اگر دوچرخه‌سواری را ترجیح می‌دهید، می‌توانید به فروشگاه دوچرخه‌ی راجا (ساعت کار: ۸ صبح تا ۸ شب) بروید و با پرداخت روزی ۵۰ روپیه دوچرخه‌ای کرایه کنید. با این همه، ما دوچرخه‌سواری در آگرا را پیشنهاد نمی‌کنیم، چون هوای گرم و آلوده‌ی شهر آزارتان خواهد داد.

برای کرایه‌ی تاکسی می‌توانید سری به کیوسک شبانه‌روزی تاکسی‌های پیش‌پرداختی در ایستگاه راه‌آهن کنتنمنت بزنید و با پرداخت هزینه‌هایی مشخص به نقاط مختلف شهر بروید.

اتوبوس‌های برقی آگرا هم از ۶ صبح تا ۷ عصر هر ۱۵ دقیقه یک بار میان دروازه‌ی غربی تاج محل و قلعه‌ی آگرا رفت و آمد می‌کنند و کرایه‌شان هم فقط ۵ روپیه است.

آب و هوا

آب و هوای آگرا نیمه‌خشک است، هرچند گاهی به آب و هوای مرطوب نیمه‌گرمسیری هم شبیه می‌شود. این شهر زمستان‌هایی ملایم و تابستان‌هایی خشک و گرم دارد و طوفان‌های موسمی را هم تجربه می‌کند. البته طوفان‌های موسمی آگرا با این که هر سال از راه می‌رسند، اما به سختی طوفان‌های موسمی بقیه‌ی هند نیستند. در واقع، به همین دلیل است که آگرا به جای آب و هوای مرطوب نیمه‌گرمسیری معمولاً آب و هوایی نیمه‌خشک دارد.

مراکز خرید

توی آگرا، مغازه‌های زیادی را می‌بینید که ظروف و وسایل مرمری یا زیورآلات سنگ‌نشان می‌فروشند. کارهای چرم و قالیچه‌های آگرا هم معروف هستند و می‌توانید برای سوغاتی سراغشان بروید. بد نیست سری به سدر بازار، خیابان فاتح‌آباد یا دورو بر تاج محل بزنید و غذای خوشمزه‌ای هم بخورید. البته موقع خرید وسایل مرمری باید حواستان باشد که سنگ‌های دیگر را جای مرمر به شما نفروشند.

پیشنهاد می‌کنیم که به جای کیناری بازار شلوغ و فروشنده‌های معمولاً بی‌انصافش به بازار کوچک‌تر جنوب تاج‌کنج بروید که هم خلوت‌تر است و هم ارزان‌تر. بین ماه‌های اکتبر تا مارس هم، از ۱۰ صبح تا ۱۰ شب، یک کیلومتر دورتر از دروازه‌ی شرقی تاج محل، بازارچه‌ی روباز شیلپگرام را پیدا می‌کنید که انواع صنایع دستی و آثار هنری را در آن می‌فروشند. برای خرید لباس می‌توانید به ساپه‌اش بازار، نزدیک ایستگاه قطار قلعه‌ی آگرا، بروید و برندهای مشهور را هم در خیابان ام‌جی خواهید دید.

جاذبه های تفریحی و گردشگری آگرا

- تاج محل

تاج محل باشکوه‌ترین یادبودی است که برای عشق ساخته‌اند؛ آرامگاهی خیره‌کننده و بزرگ‌ترین جاذبه‌ی گردشگری هند. اگر دم‌دمه‌های طلوع آفتاب به تاج محل بروید، آرامشی جادویی را تجربه می‌کنید، مخصوصاً به این خاطر که خیل‌گردشگران پرهیاهو حوالی ظهر به تاج محل سرازیر می‌شود. غروب تاج محل هم دیدنی است و حال و هوایی بی‌نظیر دارد. شب‌هایی هم که قرص ماه کامل یا تقریباً کامل است، از ساعت ۸ تا ۱۲ شب می‌توانید با تورهای شبانه در تاج محل گشتی بزنید. البته یادتان باشد که بلیت این تورها را یک روز قبل باید بخرید.

تاج محل را شاه‌جهان به یاد همسر دومش، ممتاز محل، ساخت که در ۳۹ سالگی و هنگام زایمان درگذشت. می‌گویند مرگ ممتاز محل چنان دل‌شاه جهان را شکست که موهایش یک‌شبه سفید شدند. ساخت تاج محل را در همان سال مرگ ممتاز محل، یعنی ۱۶۳۱، آغاز کردند اما این آرامگاه مجدد تا سال ۱۶۵۳ کامل نشده بود.

شما می‌توانید از دروازه‌های غربی، جنوبی و شرقی وارد تاج محل شوید. همه‌ی این دروازه‌ها به حیاط بیرونی باز می‌شوند که شوقی جلوخانه نام دارد. یک دروازه‌ی ۳۰ متری ماسه‌سنگی قرمز شما را از شوقی جلوخانه به ضلع جنوبی ایوانی می‌برد که آیه‌های قرآن را روی دیوارش حک کرده‌اند. در طراحی فضای سبز تاج محل از الگوی ایرانی چهارباغ استفاده کرده‌اند که الگوی محبوب فرمانروایان مغول بوده است. در غرب چهارباغ، موزه‌ی کوچکی هست (بلیت: ۵ روپیه، ساعت کار: شنبه تا پنج‌شنبه ۹ صبح تا ۵ عصر) که نسخه‌های اصل نقشه‌های معماری تاج محل و آثار جالب دیگری را نمایش می‌دهد.

خود مقبره را روی یک سکوی مرمرین مرتفع در انتهای شمالی چهارباغ ساخته‌اند و مناره‌های سفید و بلندی هم در گوشه‌های این سکو به آسمان رفته‌اند. در غرب مقبره، مسجدی با یک گنبد ماسه‌سنگی قرمز می‌بینید که هنوز هم از مهم‌ترین مراکز تجمع مسلمانان آگراست. در شرق مقبره هم ساختمان جواب را پیدا می‌کنید که آن را، برای حفظ تقارن، درست شبیه مسجد ساخته‌اند و احتمالاً استراحتگاهی برای مسافران بوده است.

ساختمان مقبره از سنگ مرمر سفید است و گل‌های کنده‌کاری شده روی سنگ‌ها چشم‌ها را خیره می‌کنند. کل این سازه چهار گنبد کوچک دارد که گنبد پیازی شکل مرکزی را در میان گرفته‌اند؛ گنبدی که یک مناره‌ی ۱۷ متری دارد. بد نیست بدانید که دو مقبره‌ی ممتاز محل و شاه جهان که این‌جا می‌بینید مقبره‌هایی دروغین هستند و این زن و شوهر دل‌داده را در واقع در زیرزمین ساختمان دفن کرده‌اند.

یادتان باشد که توی تاج محل خیلی چیزها را باید رعایت کنید؛ همراه داشتن مواد غذایی و نوشیدنی، نوشت‌افزار، تنباکو، کبریت، تلفن همراه و سه‌پایه‌ی دوربین در این‌جا قدغن است و عکس گرفتن و فیلم برداری هم داخل مقبره ممنوع است.

- قلعه‌ی آگرا

اکبر شاه ساخت این قلعه و کاخ ماسه‌سنگی را در سال ۱۵۶۵ شروع کرد و نوه‌اش شاه‌جهان آن را کامل کرد. اکبر شاه می‌خواست این قلعه، که درست سر جایی استحکامات قدیمی تر را چپوت قرار گرفته است، دژی نظامی باشد، اما شاه‌جهان از آن یک کاخ ساخت؛ کاخی که پس از کودتای اورنگ‌زیب به قفس طلایی شاه‌جهان تبدیل شد. همین اورنگ‌زیب هم بود که برج و باروی نهایی قلعه را به مجموعه اضافه کرد.

دیوارهای قلعه بیش از ۲۰ متر ارتفاع و حدود ۲۰۵ کیلومتر طول دارند و تنها راه رفتن به آن سوی دیوارها گذشتن از دروازه‌های عظیم قلعه بوده است. درون مجموعه بیشتر به مارپیچی از ساختمان‌های متعدد شبیه است که فقط می‌توانید از بعضی قسمت‌هایش بازدید کنید. البته بخش‌های بزرگی از مجموعه هم در جریان جنگ‌های مختلف ویران شده‌اند.

امروزه تنها راه ورود به مجموعه دروازه‌ی آمار سینگ در جنوب است که طراحی پیچیده‌اش مهاجمان را گیج می‌کرده است. از این‌جا به دروازه‌ی دیگری می‌رسید که به حیاط دیوان عام باز می‌شود؛ تالاری ستون‌دار که محل بارعام شاه‌جهان بوده است. در شمال دیوان عام، مسجد مٹی یا مسجد مروارید را می‌بینید که معمولا برای بازدید گردشگران باز نیست، اما در عوض می‌توانید به مسجد نگینه در طبقه‌ی بالای قلعه بروید. در تراس مجموعه که به رود و تاج محل مشرف است هم تخت جهانگیر را پیدا می‌کنید که تخت پادشاهی جهانگیر، پسر اکبر، بوده است. حالا اگر رو به رود بایستید، دیوان خاص را هم در سمت راستان می‌بینید. شیش محل (کاخ آینه)، مُسَمَن برج، خاص محل، کاخ جهانگیر، حوض جهانگیر و مسجد مینا هم از دیگر ساختمان‌های دیدنی قلعه‌ی آگرا هستند.

- آرامگاه اکبر

این مقبره‌ی خیره‌کننده‌ی ماسه‌سنگی و مرمرین را اکبر، بزرگ‌ترین امپراتور مغول، برای خودش ساخت. دروازه‌ی بی‌نظیر بلند دروازه شما را به حیاط وسیع مقبره می‌رساند و در هر گوشه‌ی مقبره هم مناره‌ای زیبا از ماسه‌سنگ را با انگاره‌های هندسی بی‌نظیر می‌بینید. خود مقبره در مرکز باغی آرام قرار گرفته که هنوز هم آهوبره‌ها در آن زندگی می‌کنند.

آرامگاه در سیکاندرآ، در ۱۰ کیلومتری شمال غربی قلعه‌ی آگرا، قرار گرفته است و اتوبوس‌هایی که از این قلعه به ماتورا می‌روند با ۱۰ روپیه کرایه شما را نیم ساعته به آرامگاه می‌رسانند. البته می‌توانید با ریکشا (تاکسی سه چرخه) یا تاکسی هم به آرامگاه بیاید.

- مهتاب باغ

این پارک را به سبک باغ‌های سبک مغولی ساخته‌اند و درست روبه‌روی تاج محل و در ساحل شمالی رود جمنا قرار گرفته است. از این پارک می‌توانید نمای پشتی تاج محل را هم تماشا کنید، بی این که گرفتار هیاهو و ازدحام گردشگران شوید.

- مسجد جامع

این مسجد زیبایی ماسه‌سنگی را شاه‌جهان در سال ۱۶۴۸ و به افتخار دختر محبوبش جهان‌آرا ساخت. حیاطی بزرگ این مسجد را به ورودی اصلی قلعه‌ی آگرا متصل می‌کرد، اما خط آهنی که بریتانیایی‌ها در اواسط قرن نوزدهم کشیدند درست از وسط این حیاط گذشت و اتصال دو مجموعه را قطع کرد. کنار مسجد جامع هم بازار رنگارنگ کیناری را می‌بینید که از شیر مرغ تا جان آدمی‌زاد را می‌توانید در آن پیدا کنید.

غذا

آگرا همیشه به خاطر غذاهای سبک مغولی و خوراکی‌های محلی ساده‌تری که در کوچه و بازار پیدایشان می‌کنید معروف بوده است. توی این شهر حتما باید مزه‌ی پیتا را بچشید؛ شیرینی مربع‌شکلی که با کدو حلوائی، گلاب، نارگیل و زعفران می‌پزند و خیلی‌ها را عاشق خودش می‌کند. آگرایی‌ها نمکین یا آجیل تند مخصوصی هم دارند که خودشان به آن دالمت می‌گویند و خوردنش احتمالا آتشتان می‌زند. اگر بین ماه‌های اکتبر تا مارس به آگرا سفر می‌کنید، یادتان باشد که گاجک را هم امتحان کنید که نوعی بیسکویت کنجدی تند و تیز است. اگر دنبال رستورانی ارزان می‌گردید، بد نیست سری به محله‌ی تاج‌گنج بزنید. رستوران‌های این محله شاید ساده باشند، اما در عوض می‌توانید موقع غذا خوردن تاج محل را هم تماشا کنید و با یک تیر دو نشان بزنید. البته توی این محله باید کمی درباره‌ی بهداشت وسواس به خرج دهید.

- استاف میکرز

تراس روی بام این رستوران محله‌ی تاج‌گنج به تاج محل مشرف است و غذاهایش هم مطمئن هستند.

- رستوران گیاهی شانکارا

این‌جا از معدود رستوران‌های تاج‌گنج است که به تاج محل مشرف نیست، اما در عوض غذاهای گیاهی خوشمزه، آشپزخانه‌ای تمیز و محیطی دلنشین دارد.

- یاش کافه

یاش کافه از آن رستوران‌های همه‌کاره‌ی تاج‌گنج است؛ شب‌ها فیلم نمایش می‌دهد، مسافران می‌توانند وسایلمان را این‌جا امانت بگذارند و از دوش هایش استفاده کنند و غذاهای خوشمزه‌ای هم دارد.

- رستوران شانتی

شانتی رستورانی ساده است، اما غذاهای مناسب و چشم‌انداز کم‌نظیرش به تاج محل این‌جا را به گزینه‌ای عالی برای خوردن صبحانه پیش از شروع گردش در آگرا تبدیل کرده است.

- لاکشمی ویلاز

این رستوران در سدر بازار قرار گرفته است و غذاهای معروف جنوب هند، مثل ایدلی یا اوتاپام، را سرو می‌کند.

- پارک

رستورانی چوبی و محبوب مسافران در سدر بازار که غذاهای هندی، اروپایی و چینی دارد و بعضی خوراکی‌های مغولی را هم در آن پیدا می‌کنید.

- آنلی

این رستوران خودمانی را با چوب بامبو تزئین کرده‌اند و بیشتر وقت‌ها پراز مسافر و توریست است. تابستان‌ها، آنلی از ساعت ۷ شب برنامه‌ی موسیقی زنده دارد و پیشنهاد می‌کنیم که غذاهای مغولی و تندوری‌هایش را حتما امتحان کنید.

- اصفهان

با این که رزرو میز در این رستوران کمی سخت است و غذاهایش هم نسبتا گران، اما این‌جا طعم بهترین غذاهای شمال هند را خواهید چشید. هنگام رزرو، می‌توانید شام ساعت ۷ یا شام ساعت ۹:۳۰ شب را انتخاب کنید.

شهر کلکته

شهر کلکته Kolkata

که خیلی تند و تیزند و گاهی کابین بدون درشان با گل و مهره تزئین می‌شود. ریکشاه‌ها را در مناطق قدیمی کلکته، یعنی شمال شهر، بیشتر پیدا می‌کنید. جنوب کلکته، منطقه‌ای جدید و در حال توسعه است که قلب تجاری شهر به شمار می‌آید.

تقریباً اولین چیزی که در تمام شهرهای هندوستان به چشم می‌آید، رنگ‌ها و نقش‌ونگارها هستند؛ از لباس و جواهرات گرفته تا ساختمان‌ها و تزئینات خیابان. همه جا پر از رنگ است. حالا تصور کنید زمان فستیوال‌ها، کلکته چه ظاهری پیدا می‌کند. مثلاً دورگا پوجا یک جشن آیینی هندی است که یک بار اول تابستان و یک بار اول زمستان برگزار می‌شود. به مناسبت این جشن در خیابان‌ها چادری‌های رنگی برپا می‌کنند، مراسم رقص و پرستش دارند و عود و رنگ‌های مقدس به یکدیگر می‌پاشند و در یک کلام شهر پر از رنگ می‌شود.

یکی از مهم‌ترین بناهای کلکته، کاخ تماشایی ویکتوریاست که به سبک معماری ایتالیایی و به یاد پرنسس زیبای هندی، راجا، ساخته شده. کاخ ویکتوریا در امتداد خیابان جورج‌گیت، میان پارکی زیبا قرار گرفته و به غیر از توریست‌ها، مردم محلی نیز برای گشت و گذار به این جا می‌آیند.

حالا که تا نزدیکی کاخ ویکتوریا آمده‌اید، بد نیست پیاده‌روی در خیابان چورینگی را هم تجربه کنید. خیابانی سرسبز با نورپردازی‌های تماشایی که به قلعه‌ی عظیم و تسخیرناپذیر انگلستان ختم می‌شود. قلعه هنوز هم تحت حفاظت‌های شدید امنیتی است و تنها با مجوزهای خاص می‌توان از آن بازدید کرد. تقریباً بیشتر دیدنی‌های کلکته در همین خیابان چورینگی جمع شده‌اند؛ موزه‌ی هندی‌ها که در سال ۱۸۷۷ به سبک معماری ایتالیایی ساخته شده، مجموعه‌ای از دیدنی‌های عجیب و غریب از هند و حتی جاهای دیگر جهان را در خودش جا داده. اطراف منطقه‌ی فورت ویلیلم، در نزدیکی همین خیابان، رستوران‌های بسیاری را می‌توان پیدا کرد. با این‌که کم‌تر پیش می‌آید کسی در هند، هوس غذای چینی کرده باشد، ولی تعداد رستوران‌های بین‌المللی در این شهر کم نیست. در کل بیشتر توریست‌ها سعی می‌کنند در همین دوروبر خیابان چورینگی اقامت داشته باشند. این منطقه هتل‌های خوبی هم دارد که شاید در زمان تعطیلات قیمت بالاتری داشته باشند ولی خیالتان را از بابت رفت و آمد و مسیرهای شلوغ راحت می‌کنند؛ البته هتل‌های خیابان سادر هم به خاطر قیمت‌های مقرون به صرفه -

کلکته، مرکز ایالت بنگال غربی و پایتخت پیشین هندوستان است. با این‌که یک وقتی این شهر پر جمعیت‌ترین شهر هند بود، اما این عنوان را هم به همراه عنوان پایتخت به دهلی‌نو واگذار کرد و امروزه، به عنوان شهر پر جنب‌وجوش هند شناخته می‌شود؛ شهری بزرگ با خیابان‌های تو در تو، رستوران‌ها، زندگی

شبهانه و دیدنی‌هایی فریبنده که فرهنگ هند را به خوبی نشان می‌دهد. کلکته، آب و هوای گرم و مرطوب دارد. زمستان‌های معمولاً یک ماه و نیم بیشتر طول نمی‌کشد و دمای هوا بیش به کم‌تر از ده درجه‌ی سانتی‌گراد نمی‌رسد. گرم‌ترین ماه سال هم، ماه مه با نزدیک چهل درجه حرارت است. تمام فصل‌ها بنا به سلیقه مسافران خودش را دارد ولی با وجود دمای هوا، تعطیلات تابستان یا ژانویه می‌تواند فصل شلوغی برای سفر به کلکته باشد. به هر حال، اگر عادت به گرمای زیاد ندارید، با توجه به این‌که غذاهایی که در هند می‌خورید پر از ادویه و لفلل خواهند بود، نوشیدن آب سالم و لیمو را فراموش نکنید. تجربه‌ی غذاهای متفاوت که از عطر و طعم‌شان نمی‌توان چشم‌پوشی کرد، ممکن است با عادت‌های غذایی شما سازگار نباشد و گرمای هوا نیز آن را تشدید کند؛ قبل از انتخاب زمان سفر به همه‌ی این‌ها خوب فکر کنید.

اگر با هواپیما به این شهر سفر کرده باشید، اولین میزبان شما فرودگاه بین‌المللی نتاجی سوپاش کلکته خواهد بود که مانند بقیه‌ی فرودگاه‌های شهرهای مطرح هند، مجهز و مدرن است. فرودگاه حدود بیست‌کیلومتر با شهر فاصله دارد و برای رفت و آمد می‌توانید از تاکسی یا اتوبوس استفاده کنید. یک خط ترن جدید هم هست که فرودگاه را به مرکز شهر وصل کرده. اگر تاکسی‌های فرودگاه یا داخل شهر، از تاکسی متر استفاده نمی‌کردند بهتر است قبل از سوار شدن سر قیمت با آن‌ها به توافق برسید. اتوبوس‌های کلکته در پنج خط جداگانه حرکت می‌کنند و در صورتی که آدرس دقیقی از مقصد نداشته باشید، بهتر است از راننده راهنمایی بخواهید. اتوبوس‌ها کولر و صندلی‌های راحتی دارند و از مهم‌ترین وسایل نقلیه در کلکته شناخته می‌شوند. کلکته یکی از متنوع‌ترین راه‌های حمل و نقل را در جهان دارد؛ خطوط اتوبوس، تاکسی‌های زردرنگ، قایق‌هایی که مسافران را دو طرف رودخانه جابه‌جا می‌کنند، متروی کلکته که اولین قطار زیرزمینی هندوستان بوده، تراموای کلکته که تنها تراموای موجود در هند است، قطارها که در حومه‌ی شهر هستند و در آخر ریکشاه‌ها، موتورهای سه‌چرخه‌ی هندی -

و دسترسی آسان به وسایل نقلیه‌ی عمومی طرفدارهای خودشان را دارند.

یکی دیگر از مناطق پر رفت و آمد کلکته که برای توریست ها هم خیلی دوست داشتنی است، باغ‌های بی‌بی‌دی است؛ اطراف این باغ چند تایی مرکز خرید، سینما و مسجد قدیمی تیپو سلطان قرار گرفته. در قسمت جنوبی این منطقه، محله‌ی چینی‌ها واقع شده. با این‌که چینی‌ها دیگر زیاد به کلکته مهاجرت نمی‌کنند، ولی هنوز بازار و دو تا معبد رنگارنگ چینی در این شهر باقی مانده‌اند. در میان بازار شلوغ چینی‌ها، کلیسای آرامنه با نمای سفید رنگش که اوایل قرن هجده ساخته شده، آرام ایستاده است.

اطراف باغ بی‌بی‌دی، چشمه‌ی آبی وجود دارد که در قدیم آب کلکته را تامین می‌کرده و به همین خاطر مردم شهر آن ناحیه را میدان مخزن می‌نامند. در این ناحیه ساختمان‌های مستعمراتی زیادی با معماری‌های متفاوت وجود دارند. گاهی از عمر ساختمان نزدیک به سیصد سال می‌گذرد، اما هنوز هم مردم یا بخش‌های دولتی در آن اقامت دارند.

کلکته یکی از مهم‌ترین مراکز تجاری صنایع دستی هند است. مثلاً لوازم چرمی و چوبی با کنده‌کاری‌ها یا زری دوزی‌های منحصر به فردی که گاهی داستانی از یک شعر را روایت می‌کند، به خاطر ارزش هنری و یگانه بودن این آثار در جهان شاید در مراکز خرید بزرگ مثل متروپولیس (نزدیک هایلند پارک) و متروپلازا (نزدیک سفارت انگلستان) قیمت‌های خیلی بالایی داشته باشند، ولی اکثر آن‌ها را در بازارهای محلی مثل بازار کیدریپور با قیمت‌های پایین‌تری می‌توان خرید. معمولاً انتخاب بین بدلیجات، لباس‌ها، عودها و ادویه‌های هندی سخت است، ولی به هر حال همه‌ی مسافران وسوسه می‌شوند تکه‌ی کوچکی از این همه رنگ و بورا توی جمدان‌هایشان جا دهند.

اگر در کلکته وقت بیشتری داشتید:

رودخانه‌ی مقدس هوگلی را از یاد نبرید؛ مخصوصاً اگر در زمان فستیوال پوجا در کلکته بودید. در ایام جشن، بت‌ها و مجسمه‌های هندی را داخل این رودخانه می‌اندازند و معتقدند روح مقدس آن‌ها برای همیشه در این رودخانه باقی می‌ماند.

تاریخچه

کلکته پایتخت ایالت بنگال غربی و از شهرهای مهم کشور هند است. تا چند سال پیش از این هم پرجمعیت‌ترین شهر این کشور به شمار می‌رفت، اما در حال حاضر دهلی‌نو و بمبئی از آن پرجمعیت‌ترند. از سال ۱۷۷۲ تا ۱۹۱۱ کلکته پایتخت هندوستان بود و پس از آن این عنوان به دهلی‌نو اختصاص یافت. کلکته فستیوال روزانه‌ی انسان‌هاست و بیشتر هنرمندان و نام‌آوران هندی قرن نوزدهم و بیستم، از این شهر بوده‌اند. هرچند که هنوز هم محله‌های قدیمی و پرجمعیت کلکته حفظ شده‌اند، اما بازارها و ساختمان‌های مدرنی که به تازگی ساخته شده‌اند، چهره‌ی دیگری به شهر داده‌اند، به طوری که سراغ برخی از بهترین رستوران‌ها و مرکز خریدهای هند را باید در این جا گرفت. کلکته، شهری است که از سفر به آن پشیمان نخواهید شد.

در اساطیر هندو آمده که شیوا، ایزد آفریننده و نگهدارنده‌ی دنیا، از دیدن جنازه‌ی ساتی، تازه عروس خود، آن قدر ناراحت می‌شود که تصمیم می‌گیرد به تلافی این اتفاق، دنیا را ویران کند. ویشنو، ایزد ایزدان جلوی شیوا را می‌گیرد، اما باعث می‌شود بدت ساتی به ۵۱ تکه تقسیم شود. این تکه‌های خون‌آلود در سراسر هند پخش می‌شوند و حکایت است که یکی از انگشتانش در کلکته افتاده و به جایش معبد مقدسی ساخته‌اند.

حمل و نقل

- مترو

با این‌که متروی کلکته، اولین سیستم متروی زیرزمینی هند است، اما تا به امروز هم تنها یک خط دارد که شمال شهر را به جنوب آن وصل می‌کند. قطارها با این‌که معمولاً شلوغ‌اند، اما اغلب تمیزند و سر وقت می‌آیند و می‌روند.

- تاکسی

کلکته را نمی‌شود بدون تاکسی‌های زرد رنگی که در خیابان‌هایش می‌چرخند، تصور کرد؛ تاکسی در کلکته هم راحت‌گیر می‌آید، هم ارزان است و هم راننده‌ها بیشتر وقت‌ها از روی تاکسی‌متر کرایه را حساب می‌کنند. معمولاً شب‌ها و در مسیرهای خارج از شهر، کرایه‌ها را کمی بیشتر حساب می‌کنند، اما این هم بستگی به استعداد چانه‌زنی شما دارد.

- تراموا

تراموای کلکته، تنها تراموای هند و قدیمی‌ترین تراموای برقی باقی مانده در آسیاست. با این تراموا دیگر در بخشی از مناطق شهر رفت و آمد ندارد، با این حال باز هم در بعضی مناطق، یکی از مهم‌ترین وسیله‌های جابه‌جا شدن اهالی کلکته است.

- اتوبوس

سیستم بزرگ اتوبوس‌های کلکته، ارزان‌ترین راه رفت و آمد در این شهر است، هر چند که راحت‌ترین آن‌ها نیست. اتوبوس‌هایی که آگهی‌های بنگالی یا انگلیسی روی تمامشان نوشته شده، خیابان‌های کلکته را رنگارنگ کرده‌اند. راننده‌ها، معمولاً مسیرشان را برای تمام عابران پیاده فریاد می‌زنند و کافی است کسی اشاره‌ای کند تا برایش توقف کنند.

- اتوریکشا

اتوریکشا، اتوموبیل کوچک سه‌چرخه‌ای است که گنجایش چهار نفر مسافر را دارد و کرایه‌ی مسیرهایش مشخص است. اتوریکشاها در جاهای مختلفی از شهر ایستگاه دارند.

- ریکشا

کلکته تنها کلان‌شهر دنیاست که هنوز هم ریکشاهایی که انسان آن‌ها را می‌کشد، یکی از وسایل حمل و نقل معمول است.

آب و هوا

کلکته آب و هوای گرمسیری دارد و گاهی مرطوب است و گاهی خشک. تابستان‌ها هوا گرم و طوب است و دما معمولاً کمتر از ۳۰ درجه‌ی سانتی‌گراد؛ اما در فصل خشک که می‌شود ماه مه و ژوئن، دما گاهی تا ۴۰ درجه هم می‌رسد. زمستان کلکته، در نهایت دو ماه تا دو ماه و نیم بیشتر طول نمی‌کشد و دمای هوا بیش بین ۹ تا ۱۱ درجه‌ی سانتی‌گراد است.

مراکز خرید

کلکته از مراکز مهم فروش صنایع دستی در شرق هند است. مجسمه‌های سفالی اسب‌های بانکورا، ساری و مصنوعات چرمی، بهترین صنایع دستی این شهرند.

پیشنهاد سفر

- در دوروز

از شمال می‌کن شروع کنید و در ناحیه‌ی بی‌بی‌دی باغ‌گشتی بزنید. از اداره‌ی توریسم وست بنگال اجازه‌نامه‌ی بازدید از کاخ مرمر را بگیرید و به سمت چائیناتاون (شهر چینی‌ها) حرکت کنید. در پارک سنت غذایی سبک با یک قهوه سفارش دهید و تا موزه‌ی هندی قدمی بزنید. شب را با تماشای یکی از تئاترهای سالن ویکتوریا بگذرانید.

روز دوم را با تماشای بازار گل رنگارنگ ملک قات شروع کنید و به بلورمات و داکشی‌نسوار سری بزنید. در راه برگشت به شهر هم به بازدید از کاخ مرمر بروید. بعدازظهر، زمان خوبی برای تماشای برنامه‌ای فرهنگی در ناندان کمپلکس است.

جشنواره‌ها و رویدادها

- همایش موسیقی دوور لین

یکی از باارزش‌ترین جشنواره‌های موسیقی کلاسیک هند است که استادانی از سرتاسر جهان در آن شرکت می‌کنند. در سال‌های اخیر، این جشنواره بین بیست و سوم تا بیست و ششم ژانویه در پارک ساروار راییندرا در نازرول مانچا برگزار می‌شود.

- بوآملا کلکته

بزرگ‌ترین نمایشگاه کتاب آسیاست که از سال ۱۹۷۵ به این طرف، هر سال در آخرین چهارشنبه‌ی ماه ژانویه شروع به کار می‌کند و از مهم‌ترین نمایشگاه‌های کتاب جهان هم هست. هر ساله در این نمایشگاه نویسندگان مهمی چون گونترگراس و ریچارد داوسن هم به عنوان نویسنده‌ی مهمان شرکت دارند. این نمایشگاه، معروف است به این که بیش از یک میلیون کتاب نو و دست دوم را یک جا برای علاقمندان به فروش گذاشته.

- دورگا پوجا

جشنواره‌ی دورگا پوجا که از مهم‌ترین جشنواره‌های کلکته است، معمولاً در هفته‌ی اول ماه اکتبر برگزار می‌شود. این جشنواره، مربوط به پیروان مذهب هندوست و به مناسبت پیروزی دورگا، ایزدبانوی اساطیری بر ماهیشاسورا، ایزد شر و بدی به راه می‌افتد. مردم هند طی این جشنواره، مجسمه‌ی ده الهه‌ی تزئین شده از دورگا را به مدت پنج روز و برای احترام، در دسته‌های زیبا نمایش می‌دهند و بعد، در میان آوازه‌ها و آتش بازی، آن‌ها را در رودخانه‌ی هوگلی می‌اندازند.

- لاکشمی پوجا

در ماه اکتبر، جشنواره‌ی مهمی برای عبادت لاکشمی، الهه‌ی ثروت، صلح و موفقیت برگزار می‌شود و مردم می‌توانند طی این دوران، الهه‌ی بخت و اقبال را به خانه‌ی خود ببرند. چند روز پیش از برگزاری این جشن، مغازه‌های کلکته را به زیبایی تزئین می‌کنند و مجسمه‌های بزرگ و کوچک لاکشمی را به فروش می‌رسانند.

- فستیوال فیلم کلکته

فستیوال فیلم کلکته هر سال از دهم تا هفدهم نوامبر برگزار می‌شود و بزرگ‌ترین و مهم‌ترین واقعه‌ی سینمایی هند است. طی مدت این فستیوال، فیلم‌های بین‌المللی و هندی به نمایش گذاشته می‌شوند و جلسات نقد و بررسی هم برای آن‌ها برگزار می‌شود.

- جشنواره‌ی ملی تئاتر کودکان

جشنواره‌ی تئاتر کودکان، هر ساله توسط گروهی برگزار می‌شود که بیش از بیست سال تجربه‌ی کار برای بچه‌ها را دارند. موضوع تئاترهای این جشنواره را از سرتاسر هند انتخاب می‌کنند و هدفشان، بالا بردن سطح فرهنگ جامعه است.

- جشنواره‌ی ملی تئاتر

در تقویم رویدادهای مربوط به تئاتر هند، این فستیوال از بقیه اهمیت بیشتری دارد. کلکته مرکز تئاتر هند است و این فستیوال را هم گروه ناندیکار برگزار می‌کند که اعضایش، از پرنزوی‌ترین و بااستعدادترین‌های این رشته هستند.

جاذبه‌های تفریحی و گردشگری کلکته

- بنای یادبود ویکتوریا

این قصر عظیم و باشکوه، یکی از زیباترین بناهای هند است. ساختمان زیبای آن با معماری بی‌نظیر و گنبد‌های مرموزی، در پارک زیبایی قرار گرفته و می‌گویند تاج محلی به سبک اروپایی‌هاست. ساخت این بنای یادبود در سال ۱۹۰۱ شروع شده و بیست سال طول کشیده است.

- موزه‌ی هندی

موزه‌ی اصلی کلکته، مکانی پرافتخار از تاریخ این شهر است. آثار این موزه، هر کدام به تنهایی جاذبه‌ای دیدنی محسوب می‌شوند. از ابراز برنزی رفته تا اسکلت فیل و آثار شیشه و چوب، تاریخ مردمان کلکته را از زمان باستان تا کنون به نمایش گذاشته‌اند.

- گورستان خیابان پارک

خیابان پارک، امروزه یکی از مهم‌ترین خیابان‌های تجاری کلکته است، اما در سال ۱۷۶۰ که این ساخته شد، تنها راهی بود برای رسیدن به گورستان تازه تاسیس خیابان پارک. امروزه این قبرستان، مکان بسیار زیبا و ساکتی است با قبرهای مربوط به دوران پادشاهی هند.

- آرامگاه مادر ترزا

مقبره‌ی بزرگ و زیبای مادر ترزا در خانه‌ی خیریه‌ی مادر واقع شده. در خانه، موزه‌ی کوچکی ساخته‌اند که برخی لوازم شخصی مادر ترزا را به نمایش گذاشته است. طبقه‌ی بالای این خانه، اتاق مادر ترزا را به همان صورتی که بوده، بازسازی کرده‌اند.

- رودخانه‌ی هوگلی

رودخانه‌ی هوگلی، ممکن است در نگاه اول برای توریست‌ها جذاب و دیدنی نباشد، اما برای هندوهای کلکته بسیار مقدس است و هنگام برگزاری جشنواره‌ی دورگا پوجا، مجسمه‌ها و صورتک‌های تزئین شده را در این رودخانه می‌اندازند. ساحل این رودخانه، صبح‌ها و عصرها منظره‌ی بسیار زیبایی دارد.

- قصر مرمر

این عمارت شگفت‌انگیز، مربوط به سال ۱۸۵۳ است و داخلش به موزه می‌ماند. مجموعه‌ی بی‌نظیر مجسمه‌ها، تابلوهای نقاشی، لوازم عتیقه‌ی منزل و خیلی چیزهای دیگر که داخل این عمارت جمع شده‌اند، آن‌جا را شبیه صحنه‌ی یک فیلم ترسناک کرده‌اند!

- خانه‌ی تاگور

محل زندگی راییندرانات تاگور که در سال ۱۷۸۴ ساخته شده، امروز موزه‌ایست که به معبد می‌ماند. تاگور از بزرگ‌ترین شاعران هند است و حتی آگرا تماشای خانه‌اش لذت نبرید، خواندن بخش‌های کوتاهی از نوشته‌های او، حتماً برایان سرگرم‌کننده خواهد بود. یک گالری نقاشی هم در این موزه وجود دارد که مجموعه‌ای از آثار وابستگان تاگور در آن به نمایش گذاشته شده.

در این موزه تصویری از تاگور با انیشتین هم هست که بدون شک می‌تواند در مسابقه‌ی آشفته‌ترین موهای دنیا، مقام اول را به دست بیاورد.

- معبد داکشینیسوار کالی

کلیسای سکره‌کور یا قلب مقدس در پاریس را یادتان می‌آید؟ این معبد یک نسخه‌ی هندی از همان کلیسای بی‌نظیر است. می‌گویند معبد داکشینیسوار کالی در سال ۱۸۴۷ و در همان جایی ساخته شده که راماکریشنا، سفر روحانی خود را از آنجا آغاز کرد. اتاق کوچک کریشنا در این معبد، امروزه محلی برای مراقبه است.

در مورد هند سوالاتی دارید ؟

در کنار شما هستیم

ارمغان آفاق ایرانیان

۳۷۲۳۷۸۰۰

۰۹۱۵۷۲۳۷۸۰۰

غذا

خیلی قبل از این که اهالی سایر شهرهای هند یاد بگیرند که بیرون از خانه هم می‌شود غذا خورد، کلکته به خاطر رستوران‌هایش معروف بوده. خیلی از رستوران‌های این شهر، بیش از یک قرن سابقه پشتشان خوابیده؛ هر چند که متأسفانه این قدمت را می‌توانید از روی قیافه‌شان هم متوجه شوید. هر چند که رستوران‌های بین‌المللی و تازه تاسیس هم در این شهر پیدا می‌شوند، اما لذت غذا خوردن در کلکته به امتحان کردن غذاهای هندی است. شیرینی‌های بنگالی هم که در کلکته فت و فراوانند، در تمام هند معروف‌اند.

شهر گوا

شهر گوا Goa

متفاوت است و بیش از دیگر مناطق رنگ و بوی اروپایی دارد. نفوذ فرهنگ اروپایی در شبه قاره از این منطقه شروع شد و ساختمان ها و لباس مردم تشابه زیادی با شهر و روستاهای پرتغال دارد.

غذاهای گوا بسیار معروف است و مخلوطی است از غذاهای پرتغالی، جنوب هند و عربی اما به سبب حضور همیشگی گردشگران، غذاهای متنوعی در همه جای شهر در دسترس است. گوا یکی از معدود مکان های هند است که اغلب رستوران های آن گوشت گاو هم سرو می کنند.

برای بازدید از همه کلیساها، موزه ها و صومعه های گوا قدیمی به یک روز کامل وقت احتیاج هست. در ایستگاه اتوبوس پانچیم مرتب اتوبوس هایی به سمت گوا قدیمی حرکت می کند که کرایه آنها به نسبت ناچیز است و طی مسیر حداکثر نیم ساعت طول می کشد. مسیر جاده از پانچیم به گوا قدیمی صاف است و می تواند مسیر بسیار راحتی برای دوچرخه سواری به حساب آید. همچنین می توانید در گوا قدیمی سوار قایق بشوید و به جزیره دیوا (Diva Island) بروید. واگاتور که در بلندی های سنگی ای که واگاتور را از چاپورا جدا می کند بقایا یک قلعه پرتغالی از قرن هفدهم میلادی قرار دارد که گرچه شاید دیدن خودش به بالا رفتن نیرزد ولی منظره بسیار خوبی از ساحل و دریا را پیش چشمانتان قرار می دهد.

تاریخچه

قدمت شهر گوا را به قرن سوم پیش از میلاد نسبت می دهند زمانی که به عنوان بخشی از امپراتوری مایریان شکل گرفت. و از آن پس تحت حکومت های محلی یا خاندان های مهم هند بود.

در سال ۱۳۱۲ گوا تحت حکومت دهلی یا سلطنت دهلی قرار گرفت.

در سال ۱۴۹۸ واسکو دو گاما دریانورد پرتغالی توانست دماغه امید نیک قاره آفریقا را دور بزند و به هندوستان برسد. به این ترتیب دسترسی پرتغال و سایر اروپائیان به هندوستان و جزایر و بنادر اقیانوس هند آسان شد.

در روز ۲۵ نوامبر ۱۵۱۰ میلادی آلفونس دوآلبوکرک دریانورد و ماجراجوی پرتغالی بندر گوا را تصرف کرد. او با یک ناوگان جنگی بنادر استراتژیک زیادی در اقیانوس هند از جزیره هرمز در خلیج فارس تا مالاکا را تصرف کرد.

سرزمین عجایب. کشور ۷۲ ملت. هر چه که نامش باشد و عنوانش از دیرباز تاکنون مقصدی پروسوسه برای مسافران بوده است؛ مقصدی که از گذشته محبوب ایرانیان هم محسوب می شده است، اما همواره چیزی که از هند به یاد می آوریم، زاغه های شلوغ و کثیف، شهرهای پرسر و صدا و آلوده و البته معابد رویایی و پرشکوهش بوده است در کنار آن باید از مردم روپا پردازش هم یاد کنیم، مردمی که همچون تمام فیلم های بالیوود همواره به بهبود امید دارند و می دانند که مثل پایان تمام فیلم های هندی عاقبتی خوش در انتظار آنهاست، ذهنیتی که همیشه درست نیست اما آنها به چیزی غیر از آن هم دل نمی بندند. یکی از شهرهای مهم این کشور «گوا» ست، شهری که ویتترین گردشگری این کشور هم محسوب می شود زیرا یکی از زیباترین و پاکیزه ترین شهرهای این کشور است. طبیعت گوا با تپه های سرسبز کنار رودهای فراخ با کشتزارهای برنج، نخل های فراوان و دیگر درختان گرمسیری جلوه بسیار زیبایی دارد. وسیع ترین سواحل و مراکز تفریحی ساحلی هند هم در گوا قرار دارد و این شهر سالانه از صدها هزار گردشگر داخلی و خارجی پذیرایی می کند.

۴۵۰ سال حکومت پرتغال بر این منطقه باعث شده که تمام شهرها و حتی روستاهای گوا فرهنگی خاص داشته باشد. از معماری خانه ها و معابد این شهر گرفته تا خرده فرهنگ های مردم این منطقه تاثیر پذیرفته از فرهنگ پرتغالی هایی است که بیش از چهار سده در این شهر حکومت می کرده اند.

اما خود این شهر شکفت و زیبا هم به بندرش شهره است. طبیعت به شدت سبز، نخل های سربرافراشته و زیبا، سواحل آرام با مراکز تفریحی و امکانات مطلوب گردشگری با هزینه نسبتا کم از مهم ترین عواملی است که گردشگران را تشویق می کند به این منطقه سفر کنند.

این شهر بافتی قدیمی هم دارد که به نام گوا قدیم مشهور است. منطقه ای که یکی از جاذبه های ثبت جهانی هندوستان را هم در خود جای داده است، یکی از ۹ میراثی که یونسکو آن را ثبت جهانی کرده است.

گوا قدیمی (به همراه تاج محل، میدان ویکتوریای بمبئی، غارفیل و معبدهای کاماسوترا) یکی از ۹ منطقه ای در هند است که به عنوان میراث جهانی یونسکو ثبت شده است.

از همان نگاه نست می توان بی درنگ تشبیه داد که گوا با دیگر مناطق هند -

آب و هوا

در برخی از فصول من جمله ماه های می تا آگوست سفر به این شهر بسیار دشوار است، چرا که این شهر به جهت موقعیت جغرافیایی خود که در جنوب هند واقع می باشد در این ماه ها دارای آب و هوای بسیار گرم و حتی غیر قابل تحملی می باشد. این نکته را در نظر داشته باشید که در ماه های سال نو هم به علت هجوم توریست از کشورهای اروپایی و آمریکایی قیمت ها در گوا بسیار بالاست. بندر گوا در اغلب سال هوایی گرم و شرجی دارد. که برای استفاده از دریا مناسب است. در ماه می گرمترین هوا را داراست که افزون بر 35 درجه سانتی گراد می شود. فصل باران های موسمی یا مانسون از ماه جون تا سپتامبر را در بر می گیرد اما اوج بارندگی ها مربوط به جولای و آگوست می باشد. گوا یک فصل سرما کوتاه مدت از اواسط دسامبر تا اواخر فوریه دارد که در شب ها درجه حرارت حدود 20 درجه سانتی گراد است.

بهترین زمان برای رفتن به گوا از اواخر مهر تا پایان بهمن است. با شروع اسفند هوا گرم می شود هر چند با توجه به زندگی ساحلی در گوا و مجهز بودن اکثر هتل ها به تهویه و کولر اقامت بهاری در گوا چندان نفس گیر نیست. فصل باران های حاره ای (مانسون) از اواسط خرداد شروع می شود و تا اواسط مهر ادامه دارد، اکثر مکان ها در این مدت تعطیل می شوند.

مراکز خرید

فروشگاه ها و مراکز خرید گوا عبارت است از: فروشگاه بیگ جی (Big G) در این مجموعه تمام چیزهایی که به آن نیاز دارید را می توانید پیدا کنید. در این مجموعه در طبقات مختلف می توانید اجناس مختلفی مثل لوازم آرایش، پوشاک مردانه، زنانه و حتی بچه گانه را خریداری کنید. این مجموعه که مملو از مغازه های مختلف است حتی چند رستوران مخصوص گیاه خواران را نیز در خود جا داده است. از دیگر امکانات آن محدوده ی بازی برای بچه هاست. این فروشگاه یکی از معروف ترین فروشگاه های گوا است و به نوعی محبوب ترین فروشگاه این شهر هم حساب می شود. از جمله کسانی که همیشه به این فروشگاه سر می زنند جولیا رابرتز ستاره معروف هالیوودی است. فروشگاه آکرون آرکید (Acron Arcade) در این فروشگاه می توانید بهترین برند ها را با مناسب ترین قیمت ها خریداری کنید. بازدیدکنندگان این فروشگاه معمولاً کسانی هستند که به کیفیت اجناس اهمیت می دهند. در این فروشگاه اجناسی پیدا می کنید که شاید در هیچ جای دیگر گوا نتوانید پیدا کنید. برخلاف بعضی از فروشگاه های هندوستان تمامی اجناسی که در این فروشگاه به فروش می رسند دارای قیمت ثابتی برای مردم محلی و گردشگران هستند. از دیگر فروشگاه های این شهر می توان گوا شاپینگ سنتر (Goa Shopping Centre)، اوسانز شاپینگ سنتر (Orsans Shopping Centre)، شهناز شاپینگ سنتر (Shehnaz Shopping Centre)، پاپولار شاپینگ سنتر (Popular Shopping Centre)، کانکونکار (Kankonkar Shopping Centre) را نام برد.

امپراتوری پرتغال شدیداً علاقه مند به گسترش قلمرو خود و تجارت ادویه بود. فتح شهر و بندر گوا برای تجارت پرتغال میان شبه جزیره عربستان و آسیای جنوب شرقی امری حیاتی بود.

بندر گوا پس از مدتی به مرکز امپراتوری استعماری پرتغال در جزایر هند شرقی و اقیانوس هند تبدیل شد و از پایگاه گوا بود که پرتغالی ها به سایر نقاط آسیا از جمله خلیج فارس دست اندازی کردند. اروپا به ویژه انگلستان منافع مادی خود در هند را زمانی دریافتند که پرتغالیان به هند راه یافتند و در منطقه گوا مستقر شدند.

هرچند پرتغالی ها مستعمرات و تصرفات خود را به تدریج از دست دادند اما بندر گوا تا سال ۱۹۶۱ در تصرف آنان باقی ماند و حتی در آن زمان نیز سالار دیکتاتور پرتغال حاضر به تحویل بندر گوا به کشور مستقل هند نبود.

سرانجام جواهر لعل نهرو توانست با توسل به زور اما بدون خون ریزی بندر گوا را باز پس بگیرد. ارتش هند روز ۱۷ دسامبر سال ۱۹۶۱ بالاخره پس از چهار قرن و نیم، گوا و دو منطقه دیگر این کشور را از دست پرتغالی ها خارج ساخت و به استعمار این کشور کوچک اروپایی به عنوان آخرین بازمانده استعمار در شبه قاره هند پایان داد.

حمل و نقل

در اکثر شهرک های بزرگ می شود دوچرخه کرایه کرد، هر چند این دوچرخه ها معمولاً دنده ندارند و تنها به درد چرخیدن در همان شهرک می خوردند. اگر به فکر رفتن از شهرکی به شهرک دیگر با دوچرخه هستید در کالانگوت می شود دوچرخه های دنده دار کوهستان با کیفیت بهتر هم پیدا کرد. ون تاکسی که گنجایش چهار نفر با بار را دارد در کنار اکثر سواحل به راحتی یافت می شود. هزینه مقصد های مشخص معمولاً ثابت است ولی حتماً قبل از وار شدن هزینه را با راننده طی کنید. استفاده از تاکسی متر هم در این شهر رایج نیست و قیمت ها توافق است. گوا یکی از معدود نقاط هند است که کرایه موتورسیکلت یا اسکوتر راحت و ارزان است. اکثر توریست ها برای طی مسافت های کوتاه از موتور استفاده می کنند. قیمت کرایه موتور بسته به شهرک و فصل فرق دارد ولی برای اسکوتر نسبتاً ارزان است. اکثر یقالی ها بنزین را به قیمتی اندکی بالاتر از پمپ بنزین ها در بطری های یک لیتری آب می فروشند. به همین دلیل نگران بنزین و پمپ بنزین نباشید. برای حرکت بین شهرک های گوا شمالی لزومی به استفاده از کلاه ایمنی نیست ولی اگر می خواهید به ماپسا یا پانجیم بروید حتماً هر دو سرنشین موتور باید کلاه ایمنی و گواهی نامه بین المللی موتور داشته باشند.

جاذبه های تفریحی و گردشگری گوا

بندر گوا منطقه فوق العاده زیبایی است که سواحل شنی وسیع، زیبا، آرام و لذت بخشی دارد. طبیعت به شدت سبز، نخل های زیبا، سواحل آرام و مراکز تفریحی ساحلی و امکانات مطلوب گردشگری با هزینه نسبتاً کم از مهمترین عوامل جذب گردشگران به این منطقه است.

افزون بر محیط طبیعی کلیسای بوم ژیزوس همراه با مومیایی زاویر مقدس در منطقه گواای کهنه شهرت و جذابیت ویژه ای دارد. کار ساخت این کلیسا از سال ۱۵۹۴ میلادی آغاز شده و در سال ۱۶۰۵ به پایان رسیده است. کل مخارج احداث کلیسا را یک مرد پرتغالی اهدا کرده است. پیکر مومیایی شده زاویر مقدس در تابوتی شیشه ای و بر روی یک طاق بلند و در پشت حصار شیشه ای قابل رویت است. پوست سیاه خشکیده که به روی جمجمه کشیده شده، با چشم های بسته از فاصله نچندان دور قابل تشخیص است. بیش از ۴۵۵ سال است که پیکر این مبلغ اسپانیایی کیش مسیحیت در گواای کهنه است. مردم محلی معتقدند که جسد او مومیایی نیست و به طور طبیعی همین طور حفظ شده است. هر ده سال یکبار جسد را از طاق بیرون می آورند تا بازدیدکنندگان کلیسا بتوانند او را از نزدیک ببینند.

فرانسس زاویر مقدس، نخستین مبلغ مسیحیت در گوا بود که سال ۱۵۴۲ وارد گوا شد و ۱۰ سال در اینجا ماند و طی این ۱۰ سال به ژاپن، مالزی، اندونزی و سری لانکا هم سفر کرد. در راه رسیدن به چین، بیمار شد و در روز سوم دسامبر ۱۵۵۲ در یک جزیره درگذشت. او آن زمان ۴۶ سال داشت. پس از مرگ جسدش را در چین به خاک سپردند، ولی او قبل از مرگ وصیت کرده بود در هر کجای دنیا که بمیرد باید پیکرش را به گوا بیاورند. گفته می شود به خاطر همین وصیت چهار ماه پس از مرگ زاویر، گور او را گشودند و جسد را دست نخورده یافتند، یعنی جسد بطور معجزه آسایی نگنبدیده بود. پیکر او را از چین به گوا آوردند و اکنون در این کلیسا آرمیده است.

افزون بر آن تندیس گانندی در گوا، کلیسای سنت فرانسس، کلیسای جامع گوا، سنت آگوستین بازار مارگو، کلیسای مارگو، کلیسای سنت آندرو، معبد ماهاسیا، کلیسای پتیناجیم، بازار مایوسا و بازار آنجونا از مراکز دیدنی منطقه گوا به شمار می روند. در پتیناجیم مکانی است که اکثر مسافرین فقط از پانچیم رد می شوند و این اشتباه بزرگی است. پانچیم با خیابان های باریک سنگفرش شده، کلیساها و خانه های رنگی، سقف های شیروانی و در کل معماری پرتغالی اش یکی از دلچسب ترین شهرهای هندوستان به شمار می رود. گواای قدیمی که این منطقه در نه کیلومتری شرق پانچیم، پایتخت سابق پرتغالی ها قرار دارد که به عنوان گواای قدیمی شناخته می شود. گواای قدیمی به همراه تاج محل، میدان ویکتوریای بمبئی، غارفیل و معبد های کاماسوترا یکی از نه منطقه ای در هند است که به عنوان میراث جهانی یونسکو ثبت شده اند. در گواای قدیمی کلیسای جامع بزرگی وجود دارد که در زمره بزرگترین کلیساها در آسیا هستند و گفته می شود این شهر زمانی در شکوه و عظمت با لیسبون پایتخت پرتغال رقابت می کرد. به جز کلیسای پانچیم با برجها بازدید از بقایای کلیسای سنت آگوستین نیز بسیار جالب است. برای بازدید از کل کلیساها، موزه ها و صومعه های گواای قدیمی به یک روز کامل وقت احتیاج هست.

در ایستگاه اتوبوس پانچیم مرتباً اتوبوس هایی به سمت گواای قدیمی حرکت می کنند که کرایه آن ها نسبتاً ناچیز است و طی مسیر حداکثر نیم ساعت طول می کشد. مسیر جاده از پانچیم به گواای قدیمی صاف است و می تواند مسیر بسیار راحتی برای دوچرخه سواری به حساب آید. همچنین می توانید در گواای قدیمی سوار قایق بشوید و به جزیره دیوا (Diva Island) بروید. واگاتور که در بلندی های سنگی ای که واگاتور را از چاپورا جدا می کند بقایای یک قلعه پرتغالی از قرن هفدهم میلادی قرار دارد که گرچه شاید دیدن خودش به بالا رفتن نیرزد ولی منظره بسیار خوبی از ساحل و دریا را پیش چشمانتان قرار می دهد.

- پانچیم و گوا قدیم

پانچیم مرکز شهر گوا واقع است با خیابان های باریک سنگفرش شده، کلیساها و خانه های رنگی، سقف های شیروانی و در کل معماری پرتغالی اش این شهر را یکی از دلچسب ترین شهرهای هندوستان به شمار می رود. گوا کهنه یا قدیم در ۹ کیلومتری شرق پانچیم واقع است. گوا کهنه یا گوا قدیم که در زمانی رقیب شهر لیسبون بود، امروزه یکی از میراث یونسکو به ثبت شده است. کلیسای جامع در گوا قدیم از بزرگترین کلیسای آسیا به شمار می رود. کلیسای اصلی شهر با عنوان Church of Our Lady of the Immaculate Conception در میدان مرکزی شهر با عنوان میدان کلیسا قرار دارد. کمی پایین تر از میدان کلیسا، مسجد جامع پانچیم واقع است. موزه ایالتی گوا Goa State Musuem در جنوب غربی ایستگاه اتوبوس کادامبا واقع است. این موزه از دوشنبه تا جمعه از ساعت نه و نیم صبح تا پنج و نیم بعد از ظهر از است و بازدید از آن رایگان و شامل آثار هنری مسیحی، هندو و نقاشی هایی از اقصا نقاط هندوستان است.

برای بازدید از کل کلیساها، موزه ها و صومعه های گواای قدیمی به یک روز کامل وقت احتیاج هست. در ایستگاه اتوبوس پانچیم مرتباً اتوبوس هایی به سمت گواای قدیمی حرکت می کنند که کرایه آن ها حداکثر ده روپیه است و طی مسیر حداکثر نیم ساعت طول می کشد. مسیر جاده از پانچیم به گواای قدیمی صاف است و می تواند مسیر بسیار راحتی برای دوچرخه سواری به حساب آید. همچنین می توانید در گواای قدیمی سوار قایق بشوید و به جزیره دیوار (Diva Island) بروید.

- واگاتور

در بلندی های سنگی ای که واگاتور را از چاپورا جدا می کند بقایای یک قلعه پرتغالی از قرن هفدهم میلادی قرار دارد که گرچه دیدن خودش به بالا رفتن نمی آرد ولی منظره بسیار خوبی از ساحل و دریا را پیش چشمانتان قرار می دهد.

- معبد شانتادورگا

شانتادورگا یک معبد بزرگ و زیباست که در 33 کیلومتری پانچیم واقع شده است. این معبد در سال 1564 میلادی توسط پرتغالی ها تخریب شد اما در سال 1738 دوباره ساخته شد و تا کنون چندین بار مورد بازسازی قرار گرفته است.

غذا

غذاهای گوا بسیار معروف است و مخلوطی است از غذاهای پرتغالی، جنوب هند و عربی. اما به سبب حضور همیشگی گردشگران غذاهای متنوعی در همه جای شهر در دسترس است. گوا یکی از معدود مکان‌های هند است که اغلب رستوران‌های آن هم گوشت گاو و هم گوشت خوک را سرو می‌کنند.

نوشیدنی محلی گوا (فنی): یکی از نوشیدنی‌های سنتی و محلی در گواست. این نوشیدنی سنتی دو نوع دارد: Coconut Feni و Washew Feni.

Cashew Feni نوشیدنی سنتی مخصوص شمال گوا و Voconut Feni نوشیدنی مخصوص جنوب گوا است. Cashew Feni از Cashew Apple می‌سازند، و Coconut Feni از شیر درخت نارگیل درست می‌کنند. Cashew Feni توسط پرتغالی‌ها از منطقه گرمسیر آمریکا به گوا آورده شده است. نام آن از کلمه Fen گرفته شده است و به معنی کف می‌باشد. حدود 4.000 تولیدکنندگان فنی در گوا وجود دارد. فنی را می‌توان به عنوان یکی از نوشیدنی‌های عجیب و غریب در آسیا در نظر گرفت.

برخی از محبوب‌ترین مارک‌های فنی: Madam Rosa, Cajulana, Dona Maria and Real

لیست برخی از رستوران‌های گوا:

K.F.C -

McDonalds -

Oliver Readly Beach -

Pizza Hot -

BEAN ME UP -

غذاها: انواع فست فود، سالاد و برگرها

آدرس: Near Petrol Pump, Vagato

ROBERT'S PLACE -

غذاها: غذاهای محلی گوا، غذاهای ایتالیایی و چینی

آدرس: Vagator, just off the main road

AFTER EIGHT RESTAURANT -

غذاها: غذاهای کانتیننتال، مخصوصاً غذاهای داغ و استیک

آدرس: B Gauravaddo, Calangute, Bardez, Goa 1/274

BERNANRD'S PLACE -

غذاها: غذاهای تنوری، چینی و غذاهای کانتیننتال که محبوب اروپایی هاست

آدرس: Cobra Vaddo, Baga Road

THE BANYAN TREE -

غذاها: غذاهای تایلندی و چینی

آدرس: The Taj Holiday Village, Sinquerim, North Goa

FIESTA -

غذاها: غذاهای چند ملیتی، مدیترانه‌ای، ایتالیایی و کانتیننتال.

آدرس: Opposite Tito's nightclub at Bag

BRITTOS -

غذاها: غذاهای چند ملیتی، هندی و کانتیننتال

آدرس: Near Baga Beach

LILA CAFE -

غذاها: غذاهای سبک، قهوه و نوشیدنی‌ها و یک صبحانه ی جمع و جور.

آدرس: Near the Baga River

LITTLE ITALY -

غذاها: غذاهای چند ملیتی، ایتالیایی و کانتیننتال

آدرس: Near the Baga River

O'PESCARDOS -

غذاها: غذاهای چینی و محلی

آدرس: On Calangute-Baga Road

PALMS N SANDS -

غذاها: غذاهای دریایی

آدرس: Next to Marquis Beach Resort, Candolim Beach

PLANTAIN LEAF -

غذاها: غذاهای هندی، گیاهی، چند ملیتی و کانتیننتال.

آدرس: In Calangute Market, very close to the Petrol pump

SOUZA LOBO -

غذاها: غذاهای محلی گوا

آدرس: On Calangute Beach

SPARROWS NEST -

غذاها: غذاهای محلی گوا

آدرس: Next to Petrol pump in Calangute

MIDAS TOUCH -

غذاها: غذاهای چند ملیتی، محلی، چینی و کانتیننتال

آدرس: On Calangute-Candolim road

TEAMA -

غذاها: غذاهای محلی گوا به همراه میگو، ماهی و برنج.

آدرس: Murod Vaddo, near Candolim beach, opposite Holiday Beach Resort

CHINA HIGHWAY -

غذاها: غذاهای چینی

آدرس: Located on Calangute/Panjim Highway in the fields

FLORENTINE -

غذاها: غذاهای تنوری، محلی و دریایی

آدرس: Just before Saligao Church, Saligao

SHER-E-PUNJAB -

غذاها: غذاهای هندی و گوشتی

آدرس: Hotel Aroma, 18th June Road, Panjim, Goa

DELHIDARBAR -

غذاها: غذاهای شمال هند

آدرس: MG Road, opp. Magnum Centre, Panaji Goa, Goa

BARBEQUE -

غذاها: غذاهای هندی، دریایی و کانتیننتال

آدرس: Cidade De Goa hotel, Vainguinin Beach

FIPLEE'S RESTAURANT -

غذاها: غذاهای هندی، چند ملیتی و کانتیننتال.

آدرس: Near Maria Hall, Benaulum Beach, Goa

MARTINS CORNER -

غذاها: غذاهای محلی گوا

آدرس: Betalbatim Beach, South Goa

ZEEBOP RESTAURANT -

غذاها: غذاهای محلی گوا

آدرس: Utorda Beach, Opposite Kenilworth Beach Resort

تماس با
آژانس ارمغان آفاق ایرانیان

05137237800

05137268701

09157237800

آدرس : مشهر - بلوار سازمان آب ، خیابان اسفندیانی ، نبش اسفندیانی ۳ پلاک ۲۰۱

WWW.ARMAGHANTRAVEL.COM